

Sygn. akt II AKa 250/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA - Anna Prokopiuk (spr.)

Sędziowie: SA - (...)

SA - (...)

SA - (...)

SA - (...)

Protokolant: - st. sekr. sąd. M. R.

przy udziale Prokuratora Grzegorza Masłowskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2013 r.

sprawy

1. R. R. (1)

2. R. G. (1)

3. J. K. (1)

oskarżonych ad. 1 – z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x 2), art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65

§ 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (x 3), art. 263 § 2 k.k., ad. 2 – art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 163 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x 3), art. 263 § 2 k.k.

w zw. z art. 65 § 1 k.k., ad. 3 – art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 239 § 1 k.k. w zw.

z art. 65 § 1 k.k., art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x 2), art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x 2), art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 163 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x 3)

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 30 października 2012 r. sygn. akt V K 164/08

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. K. (1), a w zaskarżonej części wobec oskarżonych R. R. (1) i R. G. (1),

II. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów J. O. (1) i R. B. (1) – Kancelarie Adwokackie w W. kwoty po 738 zł w tym 23% VAT tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu pełnionej przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

R. R. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 26 maja 2000 r. w W. działając wspólnie w i w porozumieniu z innymi osobami dokonał rozboju na osobie obywatela Białorusi M. R. kierowcy samochodu ciężarowego marki M. w ten sposób, że po uprzednim skrupowaniu pokrzywdzonego i zakneblowaniu ust pozbawili go wolności, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. o nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) o wartości 55 tysięcy marek niemieckich wraz z towarem w postaci pasty do zębów marki C. (...) o wartości 45 tysięcy dolarów amerykańskich na szkodę przedsiębiorstwa (...) z Austrii, przy czym zarzucanego mu

przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

II. w dniu 22 kwietnia 2002 r. w okolicy miejscowości F. powiatu (...) województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) i R. G. (1), dokonał zabójstwa P. K., w ten sposób, że działając z zamiarem pozbawienia go życia, po uprzednim oddaniu przez J. K. (1) kilku strzałów w kierunku tułowia pokrzywdzonego, z których jeden spowodował ranę wlotową o kanale biegnącym w mięśnie międzyżebrowe, płat dolny płuca lewego, przez przełyk, poprzez trzon IV i V kręgów piersiowych oraz płat środkowy i dolny płuca prawego do III międzyżebra po stronie prawej do linii łopatkowej, oddał do P. K. jeden strzał w kierunku lewego oczodołu przodu strony lewej, co spowodowało rozległe uszkodzenie mózgowia, które doprowadziło do jego śmierci, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dokonał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, a nadto zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. czyn z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

III. w dniu 16 kwietnia 2002 roku w W. przy ulicy (...) wspólnie i w porozumieniu R. G. (1) i innymi ustalonymi osobami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali dokonać napadu rabunkowego na pracownikach firmy (...) to jest S. D., M. K. (1) i J. J., którzy przenosili kasetkę z zawartością pieniędzy w kwocie 120 000 PLN, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu stawiania oporu przez pokrzywdzonych, przy czym działał w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, a ponadto zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

IV. w bliżej nieustalonym dniu w 2002 r. po 18 sierpnia 2002 r. w W. polecił J. K. (1) i innym osobom dokonanie zabójstwa H. J., przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

a ponadto zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

V. w bliżej nieustalonym dniu w sierpniu 2004 r. w B., zlecił J. K. (1), za pośrednictwem E. R. (1) dokonanie zabójstwa G. K., a ponadto zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VI. w bliżej nieustalonym dniu w maju 2003 r. przed dniem 11 maja 2003 roku w W. zlecił J. K. (1) i R. G. (1), aby dokonał podpalenia będącego w budowie budynku przy ul. (...) na szkodę A. R. (1) o łącznej wysokości strat 40 tysięcy złotych przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VII. bliżej nieustalonego dnia 2002 roku w W. nabył od nieustalonej osoby za nieustalona kwotę 400 sztuk amunicji do pistoletu maszynowego (...) i pistoletu G., a następnie przekazał ją J. K. (1) przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VIII. w okresie od 5 sierpnia 2004 r. do 20 października 2004 r. w B. roku kierując zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym, wykorzystując uzależnienie wynikające z podporządkowania J. K. (1) i R. G. (1) strukturze tej grupy, przekazał E. R. (1) gryps z poleceniem wydanym wymienionym dokonania zabójstwa B. K., a ponadto zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

IX. w dniu 24 maja 2003 roku w C. gm. C. pow. (...) woj. (...) działając wspólnie i porozumieniu z J. K. (1), R. G. (1) i innymi osobami na terenie firmy (...) dokonali rozboju na osobach P. D. (1), W. (...), w ten sposób, że przy użyciu przemocy doprowadzili wymienionych do stanu bezbronności, po czym związali wymienionych, a następnie dokonali kradzieży samochodu ciężarowego marki V. o nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) P wartości około 200 tysięcy złotych, na szkodę firmy (...) i towarem w postaci bielizny wartości około 80 tysięcy złotych na szkodę firmy (...), telefonów komórkowych marki N. (...) i N. (...) telewizora turystycznego o łącznej wartości 700 złotych na szkodę P. D. (1) oraz samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 1500 złotych na szkodę W. O., a nadto zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a ponadto zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

X. w dniu 21 czerwca 2003 r. w J. działając wspólnie i porozumieniu z innymi osobami, w tym z R. G. (1), kierując wykonaniem przez te osoby czynu zabronionego, brał jednocześnie udział w pobiciu pracownika ochrony Hotelu (...): K. H., w wyniku którego pokrzywdzony został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XI. w dniu 21 czerwca 2003 r. w J. działając wspólnie i porozumieniu z innymi osobami, w tym z R. G. (1) kierując wykonaniem przez te osoby czynu zabronionego, brał udział jednocześnie udział w pobiciu pracownika ochrony Hotelu (...): R. H., w wyniku którego pokrzywdzony został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XII. w dniu 21 czerwca 2003 r. w J. działając wspólnie i porozumieniu z innymi osobami, w tym z R. G. (1) kierując wykonaniem przez te osoby czynu zabronionego, brał jednocześnie udział w pobiciu pracownika ochrony Hotelu (...): M. W. w wyniku którego pokrzywdzony został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XIII. w okresie od października 2003 roku do grudnia 2004 roku w K. wspólnie z innymi ustalonymi osobami działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wprowadzili do obrotu co najmniej 750 gramów kokainy co stanowi 7.500 jednorazowych porcji o łącznej wartości nie mniejszej niż 150.000,- złotych w ten sposób, że nabyli je od R. M. celem dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XIV. w bliżej nieustalonym dniu w 2002 r. w W. wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego, a mianowicie 1500 gramami heroiny co stanowi 15.000,- jednorazowych porcji o łącznej wartości nie mniejszej niż 75.000,- złotych w ten sposób, że kupił ją od T. S. ps. (...) celem dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XV. w okresie od stycznia 2000 roku do sierpnia 2000 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, groźbą gwałtownego zamachu na mienie zmuszał nieustalone dotychczas osoby, handlujące częściami samochodowymi na giełdzie przy ul. (...) do rozporządzania mieniem w łącznej kwocie po 8000 złotych miesięcznie w zamian za zapewnienie „ochrony”, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XVI. w bliżej nieustalonym okresie co najmniej do sierpnia 2004 r. w W. posiadał bez wymaganego zezwolenia, broń palną w postaci pistoletu marki CZ,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.,

XVII. w bliżej nieustalonym dniu 2002 roku w W. zlecił J. K. (1), który nie posiadał wymaganego zezwolenia, aby sprzedał za kwotę około 1700 dolarów USD R. B. (2) pistolet maszynowy marki (...) o bliżej nieustalonych parametrach tej broni, a także 50 sztuk amunicji do tego pistoletu działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

R. G. (1) został oskarżony o to, że:

XVIII. w dniu 22 kwietnia 2002 roku w pobliżu miejscowości F. woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z R. R. (1) ps. (...) J. K. (1), dokonali zabójstwa P. K., w ten sposób, że działając z zamiarem pozbawienia go życia wspólnie z J. K. (1) przywieźli na miejsce zbrodni łopaty oraz wapno do przysypania zwłok pokrzywdzonego, a następnie wspólnie z R. R. (1) i J. K. (1) przywieźli go do lasu w okolicach miejscowości F. gdzie J. K. (1), oddał do P. K. co najmniej cztery strzały w okolice jego brzucha z pistoletu o nieustalonych danych, co łącznie ze strzałem oddanym przez R. R. (1) w głowę spowodowało jego śmierć, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

tj. o czyn z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XIX. w dniu 16 kwietnia 2002 roku w W. przy ulicy (...) wspólnie i w porozumieniu z R. R. (1) ps. (...) i innymi osobami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali dokonać napadu rabunkowego na pracownikach firmy (...) to jest S. D., M. K. (1) i J. J., którzy przenosili kasetkę z zawartością pieniędzy w kwocie 120 000 (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu stawiania oporu przez pokrzywdzonych, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XX. w okresie od marca 2002 roku do dnia 21 grudnia 2004 roku w umówionych wcześniej miejscach na trasie W. i W. - W. wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) ps. (...) w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu brał udział w nielegalnym obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci amfetaminy, które rozwoził z wyżej wymienionym motorami w ilości 30 40 kilogramów miesięcznie sprzedając te narkotyki po 1600 dolarów USD za kilogram co przynosiło dochód grupie w kwocie 48 000 - 64 000 dolarów USD za miesiąc, z czego osiągał korzyść majątkową w nieustalonej wysokości, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XXI. w dniu 11/12 maja 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), na zlecenie R. R. (1) dokonał podpalenia będącego w budowie budynku przy ul. (...) na szkodę A. R. (1) o łącznej wysokości strat 40 tysięcy złotych, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 163 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XXII. w dniu 24 maja 2003 roku w C. gm. C. pow. (...) woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. R. (1), J. K. (1) i innymi ustalonymi osobami na terenie firmy (...) dokonali rozboju na osobach P. D. (1), W. (...), w ten sposób, że przy użyciu przemocy doprowadzili wymienionych do stanu bezbronności, po czym związali wymienionych, a następnie dokonali kradzieży samochodu ciężarowego marki V. o nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) P wartości około 200 tysięcy złotych, na szkodę firmy (...) i towarem w postaci bielizny wartości około 80 tysięcy złotych na szkodę firmy (...), telefonów komórkowych marki N. (...) i N. (...) telewizora turystycznego o łącznej wartości 700

złotych na szkodę P. D. (1) oraz samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 1500 złotych na szkodę W. O., a nadto zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XXIII. w bliżej nieustalonym dniu w 2002 roku po 18 sierpnia 2002 r w W. działając wspólnie i w porozumieniu z N. C. (1), J. K. (1) i K. R. (1) na polecenie R. R. (1) usiłował dokonać zabójstwa H. J., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XXIV. w dniu 21 czerwca 2003 r. w J. działając wspólnie i porozumieniu z innymi osobami, w tym z R. R. (1) brał udział w pobiciu pracownika ochrony Hotelu (...): K. H., w wyniku którego pokrzywdzony został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XXV. w dniu 21 czerwca 2003 r. w J. działając wspólnie i porozumieniu z innymi osobami, w tym z R. R. (1) brał udział w pobiciu pracownika ochrony Hotelu (...): R. H. w wyniku którego pokrzywdzony został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XXVI. w dniu 21 czerwca 2003 r. w J. działając wspólnie i porozumieniu z innymi osobami, w tym z R. R. (1) brał udział w pobiciu pracownika ochrony Hotelu (...): M. W. w wyniku którego pokrzywdzony został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

XXVII. w bliżej nieustalonym okresie w 2004 r. przed majem 2004 r. w W., działając wspólnie i porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci pistoletu marki G., dwóch jednostek broni gładkolufowej tzw. pompek, pistoletu maszynowego marki K., dwóch pistoletów automatycznych marki S., rewolweru nieustalonej marki, nieustalonego bliżej karabinu, nieustalonej bliżej broni przerobionej tzw. obrzyna w ten sposób, że pomógł w przewiezieniu wspomnianej broni z miejsca jej przechowywania od N. C. (1) do D. S., przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

J. K. (1) został oskarżony o to, że:

XXVIII. w bliżej nieustalonym dniu w Wielkanoc 2001 lub 2002 roku w W. i okolicach M. k/W. pozbawił wolności ze szczególnym udręczeniem D. K. w ten sposób, że wywiózł go w bagażniku samochodu marki T. (...) do kompleksu leśnego w okolicach miejscowości M., gdzie spowodował jego ciężkie obrażenia ciała w ten sposób, że uderzeniami metalowej pałki spowodował obrażenia w postaci otwartego złamania piszczela lewego, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 189 § 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXIX. w okresie od dnia 02 marca 2002 roku do nieustalonego dnia na przelomie lutego i marca 2002 r. w W. woj. (...) oraz innych miejscowościach, udzielił pomocy w uniknięciu odpowiedzialności J. K. (2) ps. (...) który dokonał zabójstwa L. M. (1) i R. G. (2) przy użyciu broni palnej w ten sposób, że wywiózł J. K. (2) z miejsca zdarzenia samochodem marki S. (...) przy czym zarzucanego, a następnie ukrył ten samochód i rozebrał go na części w warsztacie samochodowym w W. oraz ukrył pistolet maszynowy, z którego J. K. (2) oddał strzały w kierunku pokrzywdzonych, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXX. w dniu 22 kwietnia 2002 roku w okolicy miejscowości F. woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z R. R. (1) ps. (...) R. G. (1) ps. (...), dokonał zabójstwa P. K., w ten sposób, że działając z zamiarem pozbawienia go życia, oddał do P. K. co najmniej cztery strzały w okolice jego brzucha z pistoletu o nieustalonych danych, co łącznie ze strzałem oddanym przez R. R. (1) spowodowało jego śmierć, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXXI. w bliżej nieokreślonym czasie w 2004 roku w W. nie posiadając do tego uprawnień sprzedał A. K. jeden egzemplarz broni palnej w postaci pistoletu automatycznego (...) z tłumikiem o nieustalonych danych technicznych, za kwotę 2 tysięcy dolarów USD, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXXII. w dniu 24 maja 2003 roku w C. gm. C. pow. (...) woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. R. (1), R. G. (1) i innymi osobami na terenie firmy (...) dokonał rozboju na osobach P. D. (1) W. (...), w ten sposób, że przy użyciu przemocy doprowadził wymienionych do stanu bezbronności, po czym związał wymienionych, a następnie dokonał kradzieży samochodu ciężarowego marki V. o nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) P wartości około 200 tysięcy złotych, na szkodę firmy (...) i towarem w postaci bielizny wartości około 80 tysięcy złotych na szkodę firmy (...), telefonów komórkowych marki N. (...) i N. (...) telewizora turystycznego o łącznej wartości 700 złotych na szkodę P. D. (1) oraz samochodu osobowego marki F. (...) nr rej (...) o wartości 1500 złotych na szkodę W. O., a nadto zarzucanego mu czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXXIII. w okresie od sierpnia 2004 roku do 08 stycznia 2005 roku w miejscowości R. gm. J., wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowych, wytwarzał środek psychotropowy w postaci substancji zwanej aminą o łącznej ilości nie mniejszej niż 170 litrów co stanowi znaczna jej ilość i osiągnął korzyść majątkową w nieustalonej kwocie, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXXIV. dniu 11/12 maja 2003 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu R. G. (1) na zlecenie R. R. (1) sprowadzili zdarzenie zagrażające życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach w ten sposób, że dokonali spalenia będącego w budowie budynku przy ul. (...) na szkodę A. R. (1) powodując straty o łącznej wysokości 40 tysięcy złotych, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 163 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXXV. w bliżej nieustalonym dniu w 2002 roku po 18 sierpnia 2002 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z N. C. (1), R. G. (1) i K. R. (1) na polecenie R. R. (1) usiłował dokonać zabójstwa H. J., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXXVI. w bliżej nieustalonym dniu 2002 r. w m. K., za kwotę około 1800 dolarów USD nabył od R. B. (3) pistolet maszynowy marki (...) wraz z tłumikiem oraz 15 sztukami amunicji do tej broni, a także sztucer o bliżej nieokreślonych parametrach broni za kwotę około 1300 dolarów USD, nie posiadając przy tym wymaganego zezwolenia, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 263 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXXVII. w bliżej nieustalonym dniu 2002 roku w W. posiadał bez wymaganego zezwolenia 400 sztuk amunicji do pistoletu maszynowego (...) i pistoletu G., które otrzymał od R. R. (1), przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXXVIII. w bliżej nieustalonym dniu 2002 roku w W. na polecenie R. R. (1) nie posiadając wymaganego zezwolenia sprzedał za kwotę około 1700 dolarów USD R. B. (2) pistolet maszynowy marki (...) o bliżej nieustalonych parametrach tej broni, a także 50 sztuk amunicji do tego pistoletu działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XXXIX. w 31 października 2001 r. w Ł. województwie (...), działając wspólnie z innymi ustalonymi osobami dokonali zabójstwa K. F. w ten sposób, że zastrzelili go z broni palnej, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

XL. w okresie bliżej nieustalonego dnia sierpnia 2002 r. do stycznia 2005 roku w W., w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowych, w krótkich odstępach czasu, wziął udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych, a mianowicie nie mniej niż 15 kilogramami amfetaminy, co stanowi 150.000,- jednorazowych porcji o wartości nie mniejszej niż 900.000,- złotych w ten sposób, że wymienioną substancję psychotropową nabywał od P. O. (1) za pośrednictwem jego matki E. O., od której narkotyki odbierał, celem dalszej

odsprzedaży innym osobom, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

XLI. w okresie od września 2004 r. do kwietnia 2005 r. zlecił M. C. wzięcie udziału w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w ten sposób, że polecił mu, aby przyjął celem przekazania innym nieustalonym osobom do dalszej odsprzedaży od P. O. (1) amfetaminę w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów co stanowi nie mniej niż 200.000 jednorazowych porcji o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.200.000 złotych, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 30 października 2012 r. w sprawie sygn. akt V K 164/08:

1) oskarżonego R. R. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I uznał za winnego tego, że w dniu 26 maja 2000 r. w miejscowości H. gmina H. województwo (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał rozboju na osobie obywatela Białorusi M. R. /M. R./ - kierowcy samochodu ciężarowego marki M. w ten sposób, że przy użyciu przemocy w postaci wykręcenia rąk do tyłu, wsadzenia do nieustalonego bliżej samochodu P., skrępowania i zakneblowania ust pokrzywdzonego pozbawili go wolności, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia ciągnika siodłowego marki M. o nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) o wartości 55 tysięcy marek niemieckich na szkodę firmy (...) w M. na Białorusi wraz z towarem w postaci (...) kartonów pasty do zębów marki C. (...) o wartości 36.175,65 USD na szkodę przedsiębiorstwa (...) z Austrii, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł. każda;

2) oskarżonego R. R. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie II przyjmując, iż działał w nieustalonym bliżej dniu w okresie od 22 do 29 kwietnia 2002 r. w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia P. K., oraz eliminując działanie w warunkach powrotu do przestępstwa tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę dożywotniego pozbawienia wolności;

3) oskarżonego R. R. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie III przyjmując, iż oskarżony wspólnie i w porozumieniu z R. G. (1) i innymi ustalonymi osobami przy użyciu przemocy w postaci kopania i uderzania J. J., uderzania M. K. (1) oraz przy użyciu środka obezwładniającego w postaci rozpylenia nieustalonej substancji usiłował dokonać zaboru kasetki z zawartością 20.000 zł. oraz eliminując działanie w warunkach powrotu do przestępstwa tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł. każda;

4) oskarżonego R. R. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie IV uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie od dnia 18 sierpnia do dnia 22 października 2002 r. w W., wykorzystując uzależnienie od siebie wynikające z podporządkowania J. K. (1) i innych osób w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia H. J. polecił im dokonanie jego zabójstwa, przy czym zarzucanego

mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności;

5) oskarżonego R. R. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie V uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 7 do 31 sierpnia 2004 r. w B., wykorzystując uzależnienie od siebie wynikające z podporządkowania J. K. (1) w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, za pośrednictwem ustalonej osoby, działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia G. K. polecił J. K. (1) dokonanie jego zabójstwa, przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, a ponadto zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 i 2 k.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności;

6) oskarżonego R. R. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VI uznał za winnego tego, że około dnia 9 maja 2003 r. w W., wykorzystując uzależnienie od siebie wynikające z podporządkowania J. K. (1) i R. G. (1) w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, polecił im dokonanie podpalenia będącego w budowie budynku przy ul. (...) na szkodę A. R. (1), skutkującego pożarem zagrażającym życiu lub zdrowiu wielu osób i mieniu w wielkich rozmiarach oraz łączną wysokością strat na kwotę nie mniej niż 40.000 złotych, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz za to na podstawie art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz A. R. (1) kwotę 40.000 (czterdziestu tysięcy) zł tytułem częściowego odszkodowania;

7) oskarżonego R. R. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie VII przyjmując, iż w bliżej nieustalonym dniu w okresie od września do grudnia 2002 r. posiadał nie mniej niż 200 sztuk amunicji do pistoletu maszynowego (...), przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, oraz eliminując działanie w warunkach powrotu do przestępstwa tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

8) oskarżonego R. R. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VIII uznał za winnego tego, że w okresie od około 8 sierpnia 2004 r. do około 31 sierpnia 2004 r. w B., kierując zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym, wykorzystując uzależnienie od siebie wynikające z podporządkowania J. K. (1) w strukturze tej grupy, przekazał ustalonej osobie gryps z poleceniem wydanym J. K. (1) uniemożliwienia przesłuchania B. K. utrudniając w ten sposób prowadzone postępowanie karne w sprawie dotyczącej zabójstwa A. C. i pomagając sprawcom uniknąć odpowiedzialności, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz za to na podstawie art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

9) oskarżonego R. R. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie IX z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przyjmując, iż działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym dokonał rozboju w ten sposób, że używali przemocy w postaci uderzenia w kark, szarpania i przewrócenia P. D. (1), uderzenia w głowę i chwycenia W. O. oraz R. W., po czym skrępowali te osoby, przy czym wartość rzeczy skradzionych na szkodę P. D. (1) wynosiła nie mniej niż 500 zł, oraz za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 i 2 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł każda;

10) oskarżonego R. R. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie X z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przyjmując, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, a w wyniku pobicia pokrzywdzony K. H. został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz doznał obrażeń w postaci: rany ciężkiej głowy, złamania żuchwy i złamania przedramienia lewego, które spowodowały naruszenie czynności narządu ciała /narządu życia i narządu ruchu/ na czas powyżej 7 dni;

11) oskarżonego R. R. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XI z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przyjmując, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, a w wyniku pobicia pokrzywdzony R. H. został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz doznał obrażeń w postaci wstrząśnienia pnia mózgu, ran tłuczonych i otarcia naskórka głowy oraz krwiaka okularowego obu oczu, które spowodowały naruszenie czynności narządu ciała /układu nerwowego i narządu ruchu/ na czas poniżej 7 dni;

12) oskarżonego R. R. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XII z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przyjmując, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, a w wyniku pobicia M. W. doznał rany tłuczonej powieki górnej oka prawego, która spowodowała naruszenie czynności narządu ciała /narządu ochronnego powłok ciała/ na czas poniżej 7 dni, i przyjął, iż czyny przypisane w punktach 10), 11) i 12) stanowią ciąg przestępstw z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

13) odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu R. R. (1) w punkcie XIII z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył;

14) odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu R. R. (1) w punkcie XIV z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył;

15) odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu R. R. (1) w punkcie XV z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył;

16) oskarżonego R. R. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XVI z art. 263 § 2 k.k. przyjmując, iż posiadał broń palną w postaci pistoletu marki CZ w bliżej nieustalonym okresie od marca do listopada 2003 r. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

17) oskarżonego R. R. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XVII uznał za winnego tego, że w okresie od 17 sierpnia do 30 września 2002 r. w W. wykorzystując uzależnienie od siebie wynikające z podporządkowania J. K. (1) w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej, polecił J. K. (1), który nie posiadał wymaganego zezwolenia, aby sprzedał za kwotę około 1700 dolarów USD R. B. (2) pistolet maszynowy marki S., a także 50 sztuk amunicji do tego pistoletu, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

18) oskarżonego R. G. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XVIII przyjmując, iż działał w nieustalonym bliżej dniu w okresie od 22 do 29 kwietnia 2002 r. w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia P. K., zaś J. K. (1) oddał kilka strzałów w kierunku tułowia pokrzywdzonego, z których jeden spowodował ranę wlotową o kanale biegnącym w mięśnie międzybrowe, płat dolny płuca lewego, przez przełyk, poprzez trzony IV i V kręgów piersiowych oraz płat środkowy i dolny płuca prawego do III międzyżebra po stronie prawej do linii łopatkowej, a następnie R. R. (1) oddał do P. K. jeden strzał w kierunku lewego oczodołu przodu strony lewej, co spowodowało

rozległe uszkodzenie mózgowia, które doprowadziło do śmierci pokrzywdzonego, przy czym oskarżony zarzucanego przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 148 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył mu karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności;

19) oskarżonego R. G. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XIX z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k. przyjmując, iż oskarżony wspólnie i w porozumieniu z R. R. (1) i innymi ustalonymi osobami przy użyciu przemocy w postaci kopania i uderzania J. J., uderzania M. K. (1) oraz przy użyciu środka obezwładniającego w postaci rozpylenia nieustalonej substancji usiłował dokonać zaboru kasetki z zawartością 20.000 zł, i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł każda;

20) odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu R. G. (1) w punkcie XX z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył;

21) oskarżonego R. G. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXI uznał za winnego tego, że w nocy z 11/12 maja 2003 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), na polecenie R. R. (1), dokonał podpalenia będącego w budowie budynku przy ul. (...) na szkodę A. R. (1), skutkującego pożarem zagrażającym życiu lub zdrowiu wielu osób i mieniu w wielkich rozmiarach oraz łączną wysokością strat w kwocie nie mniej niż 40.000 złotych, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

22) oskarżonego R. G. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XXII z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przyjmując, iż działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym dokonał rozboju w ten sposób, że używali przemocy w postaci uderzenia w kark, szarpania i przewrócenia P. D. (1), uderzenia w głowę i chwycenia W. O. oraz R. W., po czym skrępowali te osoby, przy czym wartość rzeczy skradzionych na szkodę P. D. (1) wynosiła nie mniej niż 500 zł, i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł każda;

23) oskarżonego R. G. (1) od dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XXIII z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. uniewinnił;

24) oskarżonego R. G. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XXIV z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przyjmując, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, a w wyniku pobicia pokrzywdzony K. H. został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz doznał obrażeń w postaci: rany ciętej głowy, złamania żuchwy i złamania przedramienia lewego, które spowodowały naruszenie czynności narządu ciała /narządu żucia i narządu ruchu/ na czas powyżej 7 dni;

25) oskarżonego R. G. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XXV z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przyjmując, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, a w wyniku pobicia pokrzywdzony R. H. został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz doznał obrażeń w postaci wstrząśnienia pnia mózgu, ran tłuczonych i otarcia naskórka głowy oraz krwiaka okularowego obu oczu, które spowodowały naruszenie czynności narządu ciała /układu nerwowego i narządu ruchu/ na czas poniżej 7 dni;

26) oskarżonego R. G. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XXVI z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przyjmując, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, a w wyniku pobicia M. W. doznał rany tłuczonej powieki górnej oka prawego, która spowodowała naruszenie czynności narządu

ciała /narządu ochronnego powłok ciała/ na czas poniżej 7 dni i przyjmując, iż czyny przypisane w punktach 24), 25) i 26) stanowią ciąg przestępstw z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

27) oskarżonego R. G. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXVII uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 01 grudnia 2003 r. do 30 kwietnia 2004 r. w W., działając wspólnie i porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci dwóch jednostek broni gładkolufowej tzw. „pompek”, pistoletu maszynowego marki K., dwóch pistoletów automatycznych marki S., pistoletu maszynowego marki G., kilku sztuk broni krótkiej w tym pistoletu marki G. i rewolweru nieustalonej marki, nieustalonego bliżej karabinu, nieustalonej bliżej broni przerobionej tzw. obrzyna i nieustalonej długiej broni z lunetą oraz nieustaloną ilość amunicji w ten sposób, że przewiózł samochodem tę broń palną z amunicją z miejsca jej przechowywania na posesji od ustalonej osoby do swojego miejsca zamieszkania a następnie przeładował do drugiego samochodu, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

28) oskarżonego J. K. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXVIII uznał za winnego tego, że w dniach 31 marca - 1 kwietnia 2002 r. w W. i okolicach M. koło W. wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami pozbawił wolności ze szczególnym udręceniem D. K. w ten sposób, iż wywiózł go w bagażniku samochodu marki T. (...) z W. do kompleksu leśnego w okolicach M., gdzie zadawał mu wielokrotne uderzenia w ciało metalową rurką, wskutek czego pokrzywdzony doznał wielomiejscowego stłuczenia tkanek miękkich powłok zewnętrznych ciała oraz dwumiejscowego, wieloodłamowego otwartego złamania trzonu kości piszczelowej lewej i wieloodłamowego złamania trzonu kości łokciowej prawej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni, jak też pozostawił pokrzywdzonego w takim stanie, przy czym przestępstwa tego dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie tych wszystkich przepisów skazał go, a na podstawie art. 189 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

29) oskarżonego J. K. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXIX uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 02 marca 2002 roku do nieustalonego dnia w marcu 2002 r. w W.-W., W. oraz innych miejscowościach woj. (...) udzielił pomocy w uniknięciu odpowiedzialności ustalonemu sprawcy, który przy użyciu broni palnej dokonał zabójstwa L. M. (1) i R. G. (2) w W.-W., w ten sposób, że wywiózł tego sprawcę z miejsca zdarzenia samochodem marki S. (...), a następnie ukrył ten samochód i polecił innym osobom rozebranie go na części w warsztacie samochodowym w W. oraz ukrył i usunął pistolet maszynowy, z którego ten sprawca oddał strzały w kierunku pokrzywdzonych, przy czym przestępstwa tego dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

30) oskarżonego J. K. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XXX przyjmując, iż działał w nieustalonym bliżej dniu w okresie od 22 do 29 kwietnia 2002 r. w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia P. K. w ten sposób, że oddał kilka strzałów w kierunku tułowia pokrzywdzonego, z których jeden spowodował ranę wlotową o kanale biegnącym w mięśnie międzyżebrowe, płat dolny płuca lewego, przez przełyk, poprzez trzony IV i V kręgów piersiowych oraz płat środkowy i dolny płuca prawego do III międzyżebra po stronie prawej do linii łopatkowej, a następnie R. R. (1) oddał do P. K. jeden strzał w kierunku lewego oczodołu przodu strony lewej, co spowodowało rozległe uszkodzenie mózgowia, które doprowadziło do śmierci pokrzywdzonego, przy czym oskarżony zarzucanego przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy o charakterze zbrojnym, a nadto eliminując działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art.

148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności;

31) oskarżonego J. K. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXXI uznał za winnego tego, że w okresie maja-czerwca 2004 r. w W. woj. (...) i w R. gm. J. woj. (...) - (...), nie posiadając do tego uprawnień, sprzedał W. B. (1) broń palną w postaci pistoletu automatycznego (...) za kwotę 2000 USD, przy czym zarzucanego przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

32) oskarżonego J. K. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XXXII przyjmując, iż działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym dokonał rozboju w ten sposób, że używali przemocy w postaci uderzenia w kark, szarpania i przewrócenia P. D. (1), uderzenia w głowę i chwycenia W. O. oraz R. W., po czym skrępowali te osoby, przy czym wartość rzeczy skradzionych na szkodę P. D. (1) wynosiła nie mniej niż 500 zł, a nadto eliminując działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł każda;

33) oskarżonego J. K. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXXIII uznał za winnego tego, że w okresie od połowy września 2004 roku do 08 stycznia 2005 roku w miejscowości R. gm. J. woj. (...) - (...), wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, wytwarzał środek psychotropowy w postaci płynnej amfetaminy tzw. „aminy” o łącznej ilości nie mniejszej niż 170 litrów, co stanowi znaczną jej ilość, z której można było otrzymać około 234 kg siarczanu amfetaminy i osiągnął korzyść majątkową w wysokości 10.500 USD, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym i z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodów, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł każda oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 31.500 (trzydziestu jeden tysięcy pięciuset) zł;

34) oskarżonego J. K. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXXIV uznał za winnego tego, że w nocy z 11/12 maja 2003 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. G. (1), na polecenie R. R. (1), dokonał podpalenia będącego w budowie budynku przy ul. (...) na szkodę A. R. (1), skutkującego pożarem zagrażającym życiu lub zdrowiu wielu osób i mieniu w wielkich rozmiarach oraz łączną wysokością strat w kwocie nie mniej niż 40.000 złotych, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

35) oskarżonego J. K. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXXV uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu od dnia 18 sierpnia do dnia 22 października 2002 r. w bliżej nieustalonym miejscu w okolicach N., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, na polecenie R. R. (1), usiłował dokonać zabójstwa H. J., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności;

36) oskarżonego J. K. (1) odnośnie czynu zarzucanego mu w punkcie XXXVI uznał za winnego dokonania tego, że:

a) w okresie od września do grudnia 2002 r. w miejscowości N. woj. (...) przy ul. (...), nie posiadając wymaganego zezwolenia, nabył od R. B. (3) za kwotę około 1800 USD pistolet maszynowy marki G. wraz z tłumikiem i nie mniej niż 10 sztukami amunicji do tej broni, przy czym czynu tego dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. ;

b) w okresie od listopada do grudnia 2002 r. w miejscowości N. woj. (...) przy ul. (...), nie posiadając wymaganego zezwolenia, nabył od R. B. (3) za kwotę około 1300 USD bliżej nieokreślony sztucer z lunetą przy czym czynu tego dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

37) oskarżonego J. K. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XXXVII przyjmując, iż w bliżej nieustalonym okresie od września do grudnia 2002 r. posiadał nie mniej niż 200 sztuk amunicji do pistoletu maszynowego (...), przy czym działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, a nadto eliminując działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a nadto ustalił, iż czyny przypisane w punktach 36) i 37) stanowią ciąg przestępstw z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

38) oskarżonego J. K. (1) uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XXXVIII przyjmując, iż dokonał go w okresie od 17 sierpnia do 30 września 2002 r. oraz eliminując działanie w warunkach powrotu do przestępstwa tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

39) oskarżonego J. K. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXXIX uznał za winnego tego, że w dniu 31.10.2001 r. w województwie (...), działając wspólnie z innymi ustalonymi osobami, po uprzednim wprowadzeniu w Ł., dokonał w lesie w okolicach miejscowości P. i O. w zamiarze bezpośrednim zabójstwa K. F. w ten sposób, że zastrzelił go z broni palnej, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, tj. uznał oskarżonego za winnego dokonania czynu z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności;

40) odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu J. K. (1) w punkcie XL z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył;

41) odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu J. K. (1) w punkcie XLI z art. 18 § 1 kk w zw. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył;

42) na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 k.k. i art. 88 k.k. połączył wymierzone kary jednostkowe i wymierzył oskarżonym kary łączne:

a) R. R. (1) karę dożywotniego pozbawienia wolności i karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł każda,

b) R. G. (1) karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności i karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł każda,

c) J. K. (1) karę 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności i karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł każda;

43) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

a) R. R. (1) okresy od dnia 18.05.2006 r. do dnia 04.05.2007 r. i od dnia 10.08.2007r. do dnia 15.01.2008r. i od dnia 22.01.2008r. do dnia 11.03.2008r. i od dnia 28.02.2009r. do dnia 23.03.2009 r. i od dnia 18.05.2011 r. do dnia 30.10.2012 r.,

b) R. G. (1) okres od dnia 29.04.2008 r. do dnia 30.10.2012 r., zaś

c) J. K. (1) okres od dnia 28.02.2009 r. do dnia 30.10.2012r.;

44) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (2) - Kancelaria Adwokacka w W. ul. (...) lok. (...), na rzecz adw. R. B. (1) - Kancelaria Adwokacka w W. Al. (...) lok.(...), na rzecz adw. J. O. (1) - Kancelaria Adwokacka w W. ul. (...) i na rzecz adw. J. W. - Kancelaria Adwokacka w W. ul. (...) lok. (...) kwoty po 12.988,80 (dwanaście tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt osiem i 80/100) zł brutto każda - tytułem udziału w sprawie obrońców z urzędu;

45) na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu w części uniewinniającej i umarzającej obciążył Skarb Państwa, a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił o skarżonych R. R. (1), R. G. (1) i J. K. (1) w całości od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie w części skazującej, obciążając nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych R. R. (1), R. G. (1) i J. K. (1).

Obrońca oskarżonego R. R. (1) w złożonej apelacji zaskarżyła wyrok co do pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII i XIV.

Na podstawie art. 438 pkt 1, 2, 3, wyrokowi temu zarzuciła:

1. rażąco obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku tj., art.171 § 7 k.p.k. poprzez uznanie za pełnowartościowe te dowody które zostały zdobyte w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi poprzez wpływanie na wypowiedzi świadków i podejrzanych za pomocą przymusu, polegającego na nieudzielaniu widzeń, stosowania aresztów wobec członków rodziny, grożenia karami dożywotniego pozbawienia wolności,

2. rażąco obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii innego lekarza medycyny sądowej i biegłego z zakresu balistyki, bowiem opinie ich są niepełne, niejasne, sprzeczne ze sobą i oparte na przypuszczeniach,

3. rażąco obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku tj., art.7 k.p.k. 410 k.p.k. i 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie okoliczności, które miały wpływ na swobodną wypowiedź świadków i oskarżonych - czym Sąd naruszył zasadę obiektywizmu uwzględniając tylko dowody przemawiające na niekorzyść oskarżonych z pominięciem dowodów przeciwnych oraz nie wyjaśnienie tego w uzasadnieniu :

- pominięcie i wypaczenie wielu bardzo istotnych okoliczności ujawnionych w toku procesu,

- przyjęcie za udowodnione istotnych faktów dotyczących oskarżonego R. R. (1) bez jakiegokolwiek podstawy ku temu w materiale dowodowym,

- przyjęciu winy oskarżonego na podstawie wybiórczych i sprzecznych ze sobą zeznań świadków.

4. rażąco obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku tj., art. 170 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dołączenie protokołów przesłuchania A. R. w charakterze świadka w sprawie sygn. akt V K 87/05

z powodu niedopuszczalności przeprowadzenia takiego dowodu w sytuacji, kiedy świadek zeznaje odmiennie niż poprzednio, a treść przepisu art. 391 § 2 k.p.k. na to zezwała.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. R. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. G. (1) – adw. J. W. zaskarżył wyrok w części , co do pkt 18-19, 21-22 i 24-27. Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku co do pkt. 18 wyroku, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na rażącej sprzeczności ustaleń sądu w zakresie przypisania oskarżonemu popełnienia czynu z pkt. XVIII aktu oskarżenia z zebrany w sprawie materiałem dowodowym wyrażający się w dowolności a nie swobodzie oceny dowodów - co narusza dyspozycję art. 7 k.p.k. a ponadto rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego - co narusza dyspozycję art. 5 k.p.k. Nadto zarzucił oparcie rozstrzygnięcia w zakresie działania oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej na nieprawomocnym wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-P. z dnia 07 lutego 2012 r. sygn. akt V K 87/08.

Obrońca podniósł też, że pozostałe zarzuty zostaną zawarte w apelacji wniesionej przez drugiego obrońcę oskarżonego, tj. adw. J. O. (1), a on w pełni je popiera.

W konkluzji obrońca wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu dokonania w dniu 22.04.2002 r zabójstwa P. K. wspólnie i w porozumieniu z R. R. (1) i J. K. (1), którego to czynu oskarżony R. G. (1) miał się dopuścić działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej - oraz wniosł o uwzględnienie wniosków zawartych w apelacji wywiedzionej przez adw. J. O. (1), ewentualnie uchylenie w zaskarżonej części wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Drugi **obrońca oskarżonego R. G. (1)** adw. J. O. (1) zaskarżył wyrok w odniesieniu do czynów z pkt 18, 19, 21, 22, 24, 25, 26 i 27.

Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

- 1) obrazę przepisów prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności art. 7, 410 i 424 k.p.k.;
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający w ogólności na uznaniu, że oskarżony R. G. (1) dopuścił się przypisanych mu przestępstw.

Wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od czynów z pkt. 18, 19, 21, 22, 24, 25, 26 i 27 przypisanych mu sentencji wyroku ewentualnie uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. K. (1) adwokat M. K. (2) w imieniu własnym i działając z substytucji obrońcy – adw. R. B. (1), zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. przez dowolną ocenę zmiennych wyjaśnień J. K. (1) w korelacji z również zmiennymi bądź nieprecyzyjnymi lub sprzecznymi depozycjami świadka koronnego P. O. (1) ze szczególnym uwzględnieniem, między innymi opisu przebiegu zdarzenia z udziałem D. K., obecności A. R. (3) i jego wiedzy o zabójstwie L. M. i R. G., budowy ciała pokrzywdzonego P. K., swojej roli w tzw. „grupie (...)”, ilości i sposobu obrotu środkami odurzającymi, czym miał się zajmować świadek O., a także treści wyjaśnień J. K. (1) w zakresie okoliczności zabójstwa P. K., okoliczności uprowadzenia K. F., pozbycia się części samochodu marki S., napadu rabunkowego w C., produkcji środków odurzających w R. i innych, bez dokonania właściwej oceny dowodów obiektywnych pozwalających na weryfikację wspomnianych dowodów osobowych, co miało

wpływ na treść wyroku przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w zakresie wszystkich zarzucanych mu czynów, na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił naruszenie art. 424 § 2 k.p.k. przez niewyjaśnienie w uzasadnieniu podstawy prawnej wyroku w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu J. K. (1) wobec zawarcia we wskazanej części uzasadnienia ogólnikowych stwierdzeń w sposób zasadniczy utrudniających polemikę merytoryczną z tą częścią wyroku.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.

Oskarżeni: R. R. (1) (k. 13094 – 13152), R. G. (1) (k. 13028 – 13052) i J. K. (1) (k. 12916 – 12974) w złożonych pismach procesowych nie zgadzając się z zapadłym wyrokiem zarzucili orzeczeniu zarówno obrazę przepisów postępowania, jak i błąd w ustaleniach faktycznych. Podnieśli w szczególności, iż Sąd dokonał błędnej oceny dowodów, głównie obciążających ich zeznań świadka koronnego P. O. (1), jak również wyjaśnień J. K. (1) z początkowej części postępowania, które złożone zostały z naruszeniem art. 171 § 1 k.p.k. Uchybienie to – - zdaniem skarżących – doprowadziło do dokonania przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa zarzucanych im aktem oskarżenia czynów.

Oskarżeni wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie od przypisanych im czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców zarówno co do podniesionych zarzutów, jak i zgłoszonych wniosków okazały się niezasadne. Wbrew twierdzeniom skarżących ocena dowodów zebranych w sprawie oraz ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku nie wykazują błędów, luk czy też dowolności.

W istocie bowiem Sąd I instancji, kierując się obowiązkiem dochodzenia prawdy przeprowadził wszystkie zaoferowane mu dowody, dokonał ich wszechstronnej i krytycznej oceny, a swoje stanowisko dotyczące ostatecznych wyników postępowania dowodowego logicznie i przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach wyroku.

Stanowisko to nie zostało podważone przez żadnego z autorów apelacji, zaś ich wywody kwestionujące winę oskarżonych mają charakter polemiczny, sprowadzają się w zasadzie do negowania ocen i ustaleń sądowych oraz zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi mimo braku rzeczowych i bezspornych argumentów, nie są więc przekonywujące i nie mogą być skuteczne.

Sąd Apelacyjny, po rozważeniu zarzutów i wniosków apelacyjnych, w pełni podzielił stanowisko Sądu I instancji, uznając je za prawidłowe i nie wymagające jakiegokolwiek korekty.

Przechodząc do szczegółowych kwestii podniesionych w apelacjach należy zauważyć, że wszystkie apelacje, mimo różnego ich sformułowania opierają się na dwóch zarzutach, a mianowicie: błędni w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku oraz obrazę przepisów postępowania.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego R. R. (1).

Apelująca wskazała, iż zarzuca wyrokowi m.in. obrazę prawa materialnego (art. 438 pkt. 1 k.p.k.), jednak ani w sformułowanych zarzutach, ani w części motywacyjnej apelacji nie wykazała istnienia takiej obrazę, zatem należy uznać, iż zarzut ten znalazł się w apelacji pomyłkowo. Skarżąca natomiast wymieniła szereg przepisów procesowych, których obrazę miał dopuścić się Sąd orzekający, a to: art. 171 § 7 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k., nadto art. 170 § 1 k.p.k. Podnosząc zarzut naruszenia art. 171 § 7 k.p.k. należy wykazać, że doszło do złamania konkretnych zasad przesłuchania wymienionych w art. 171 § 1 -6 k.p.k., ponieważ § 7 tego przepisu mówi jedynie o skutkach procesowych tych naruszeń.

Podstawowymi dowodami w zakresie odpowiedzialności co do stawianych oskarżonym R. R. (1), R. G. (1) i J. K. (1) w niniejszej sprawie zarzutów, są wyjaśnienia oskarżonego J. K. (1) złożone w początkowej fazie postępowania oraz zeznania świadka koronnego P. O. (1). Zatem odnośnie tych dowodów konieczne jest zbadanie zasadności zarzutu apelującej co do naruszenia art. 171 k.p.k.

Obrońca twierdzi, iż J. K. (1) do złożenia obszernych wyjaśnień został zmuszony przez organy ścigania, bowiem nie otrzymywał widzeń z konkubiną i ciężko chorym synem, a jego wnioski dowodowe były oddalane lub pozostawiane bez odpowiedzi. Gdy zaczął wyjaśniać sytuacja poprawiła się i zaczął otrzymywać widzenia.

Co do świadka koronnego P. O. (1) skarżąca podała, że został zmuszony przez prowadzących postępowanie do współpracy z organami ścigania przez fakt aresztowania matki i brata za narkotyki.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się do wskazanego przez obrońcę zagadnienia, ocenił kwestionowane przez nią wypowiedzi oskarżonego J. K. (1), jak i świadków P. O. (1) czy W. B. (2), poddając je dodatkowo weryfikacji innymi dowodami (vide: str. 57-60 uzasadnienia), pod kątem ewentualnego naruszenia art. 171 § 5 k.p.k. Przekonująco wskazał, iż nie doszło do zachowań, które ograniczałyby swobodę ich wypowiedzi.

Oskarżony J. K. (1) był przesłuchiwany zarówno w przedmiotowej sprawie, jak i w sprawie V K 87/05 z której większość protokołów – czy to z urzędu, czy na wniosek stron, - została włączona w poczet dowodów w niniejszym postępowaniu. Składał bardzo obszerne wyjaśnienia, jak również oświadczenia na rozprawie, odnosząc się do każdego z przeprowadzanych dowodów.

Jak wynika z jego postawy przyjętej już w toku postępowania przygotowawczego od dnia 28 maja 2007 r. kiedy to zmienił swoje dotychczasowe wyjaśnienia, - w których przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, w tym o tak dużym ciężarze gatunkowym jak udział w zabójstwach i obszernie opisywał zarówno osoby biorące w nich udział, jak i okoliczności ich popełnienia, - miał pełną swobodę wypowiedzi i podjęcia decyzji co do treści składanych wyjaśnień. Decyzja, którą podjął J. K. (1) w początkowej fazie postępowania przygotowawczego, jak i decyzja o zmianie swego stanowiska na pewnym etapie postępowania, były jego swobodnym wyborem i świadczyły o braku zarzucanego w apelacji przymusu co do kształtowania wypowiedzi. Będąc przesłuchiwany, jak wynika z protokołów przesłuchań, był uprzedzony o przysługujących mu uprawnieniach co do odmowy składania wyjaśnień. Przyznając się do popełnienia zarzuconych mu przestępstw, jak i ujawniając inne przestępstwa (w których bądź to sam brał udział, bądź o których posiadał informacje) i osoby biorące w nich udział, oskarżony J. K. (1) w dniu 28 listopada 2005 r. wskazał na motyw podjętej decyzji – uznał, że może w ten sposób skorzystać z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Na motyw zaś zmiany tej postawy oskarżonego mogą wskazywać jego wyjaśnienia złożone 23 marca 2006 r. (k. 1121-29), w których stwierdził, że obawia się o swoje życie i zdrowie, gdyż (...) wie o tym, że poszedł na współpracę z policją i doloży starań by się go pozbyć.

Argument skarżącej natomiast co do wpływu na treść zeznań świadka koronnego P. O. (1) faktu zatrzymania jego matki i brata w związku z narkotykami o tyle jest chybiony, że to przecież P. O. (1) wskazał na ich udział w handlu narkotykami.

Przywołane w apelacji przez obrońcę ograniczenie widzeń z rodziną J. K. (1), czy w odniesieniu do A. R. (4) – rozłąka z dziećmi z uwagi na tymczasowe aresztowanie, jako formy nacisku na te osoby celem wymuszenia określonej treści depozycji, nie znajduje podstaw.

Zarówno ograniczenie możliwości kontaktowania się osób zatrzymanych z członkami rodzin, jak i w przypadku tymczasowego aresztowania – rozłąka z dziećmi, są normalnymi konsekwencjami prowadzenia przeciwko tym osobom postępowania. Nie można zaakceptować wywodzonej przez skarżącą tezy, że powyższe ograniczenia uniemożliwiały tym osobom swobodę wypowiedzi. O niemożności swobodnej wypowiedzi mogą świadczyć tylko takie warunki, w których osoba przesłuchiwana ma zupełnie lub w tak znacznym stopniu sparaliżowaną wolę, że nie może powiedzieć tego co by chciała, w związku z przedmiotem dokonywanej czynności procesowej (vide: Sąd Najwyższy

V KR 42/74, OSNKW 1974 nr 6, poz. 115). Stan psychiczny osoby przesłuchiwanej, w tym związany z odosobnieniem, sytuacją, w jakiej się znalazła jako podejrzana czy podejrzana o przestępstwo, sam w sobie nie wyłącza swobody wypowiedzi (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu II AKa 21/12 KZS 2012, z. 5, poz. 75). Co do świadka R. B. (3) wskazanego przez obrońcę jako dowód również uzyskany z pogwałceniem zasad zawartych w art. 171 § 5 k.p.k. trzeba podnieść, iż przedstawiona w apelacji argumentacja na poparcie tej tezy nie wychodzi poza sugestie czy domniemanie, zatem nie daje podstaw do uznania jej za przekonującą.

Sąd Okręgowy w toku postępowania przeprowadził szereg dowodów sprawdzających zarzut oskarżonych o „spreparowanie” sprawy przeciwko nim przez funkcjonariuszy CBS i Policji. Przesłuchał funkcjonariuszy dokonujących w sprawie czynności procesowe – D. M., D. H., I. P., A. G. (1) i M. Ł., zapoznał się z materiałami śledztwa sygn. akt 3 Ds 201/08/S w sprawie przekroczenia uprawnień przez prokuratora Grzegorza Masłowskiego w toku czynności z J. K. (1), które zostało prawomocnie umorzone, jak również ze stanowiskiem Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego, który po zapoznaniu się z materiałami nadzoru prowadzonego postępowania nie znalazł podstaw do podjęcia postępowania dyscyplinarnego wobec prokuratora Grzegorza Masłowskiego prowadzącego postępowanie przygotowawcze. Sąd ten zasadnie przyjął, iż brak jest podstaw do przyjęcia tezy podnoszonej na rozprawie przez oskarżonych co do podejmowania działań naruszających art. 171 k.p.k. przez prowadzących postępowanie (str. 164-166 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Reasumując, skarżąca nie przedstawiła dowodów, które by wykazały, że któryś z podmiotów biorących udział w przesłuchaniu oskarżonego J. K. (1), A. R. (4), P. O. (1), czy R. B. (3) dopuścił się zachowań wymienionych w art. 171 § 5 k.p.k., a tym samym, że doszło do obrazy art. 171 § 7 k.p.k. mającej wpływ na treść orzeczenia.

Wbrew zarzutowi obrońcy, Sąd I instancji nie naruszył też przepisu art. 201 k.p.k. Zarzut ten w żaden sposób nie został wykazany przez skarżącą, która jedynie podniosła, że opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej i biegłego z zakresu balistyki są niepełne, niejasne, sprzeczne ze sobą. Tymczasem obie opinie zostały wydane przez osoby mające właściwe kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, są obszernie i wyczerpujące. Celem rzetelnego wyjaśnienia okoliczności śmierci P. K., doznania przez niego obrażeń powodujących śmierć, biegli przeprowadzali również eksperyment procesowy. To, że apelująca nie zgadza się z treścią opinii biegłych nie oznacza, że zostały one wydane z naruszeniem art. 201 k.p.k. Kolejną obrazą prawa procesowego zarzuconą przez skarżącą, jest oddalenie przez Sąd, na podstawie art. 170 § 1 k.p.k., wniosku dowodowego o dołączenie protokołów przesłuchania A. R. (4) w charakterze świadka w sprawie V K 87/05, z powodu niedopuszczalności przeprowadzenia takiego dowodu.

Należy zgodzić się z obrońcą, że na przeprowadzenie takiego dowodu pozwala przepis art. 391 § 1 i § 2 k.p.k., zgodnie z którym, gdy świadek zeznaje odmiennie lub pewnych okoliczności nie pamięta, można odczytywać jego zeznania złożone w innym postępowaniu, a nawet złożone wyjaśnienia, zatem istotnie Sąd orzekający naruszył przepis art. 391 k.p.k. Jednak przepis art. 438 pkt. 2 k.p.k. nie daje podstaw do zmiany czy uchylecia orzeczenia Sądu I instancji przy każdej obrazie przepisów postępowania, lecz jedynie wtedy, gdy obraza taka mogła mieć wpływ na treść orzeczenia. Taki wpływ musi zostać uprawdopodobniony. Nie wystarcza gołosłowne, jak ma to miejsce w przypadku zarzutu apelacji obrońcy, twierdzenie o wywarciu takiego wpływu. Konieczne jest wykazanie, że między uchybieniem a treścią orzeczenia istnieje ścisły związek, czego apelująca nie uczyniła. W tym miejscu zasadne jest odniesienie się do wniosku dowodowego oskarżonego J. K. (1) zgłoszonego w postępowaniu odwoławczym o dopuszczenie dowodu z protokołu przesłuchania A. R. (4) w sprawie II K 3/11, gdzie zeznaje o jakoby niezgodnym z jej zeznaniami złożonymi w przedmiotowej sprawie sporządzeniem protokołów przez przesłuchujących. Z uwagi na to, że okoliczność, która miała w ten sposób zostać udowodniona nie została uprawdopodobniona, nadto dotyczy postępowania w innej sprawie, Sąd Apelacyjny wniosek dowodowy oddalił uznając, że okoliczność wskazana we wniosku nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, podobnie jak pozostałe wnioski. Jak wynika z uzasadnienia wyroku (str. 112) Sąd Okręgowy przyjął – zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego – iż w pobliżu skrzyżowania ulic w W. nie był usytuowany sklep (...), zatem zbędne jest udawadnianie tej okoliczności poprzez dowód w postaci planu miasta W.. Co do wnioskowanych zaś bilingów ze sprawy V K 87/05 nie zostało uprawdopodobnione ich znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącej zarzucającej Sądowi Okręgowemu poczynienie ustaleń faktycznych co do udziału oskarżonych R. R. (1), R. G. (1) i J. K. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej jedynie w oparciu o nieprawomocny wyrok w sprawie o sygn. akt V K 87/05. Jak wynika z materiału dowodowego przedmiotowej sprawy dowody dotyczące zorganizowanej grupy przestępczej, udziału w niej oskarżonych i dokonywania przez nich przestępstw mających związek z udziałem w takiej grupie, zostały również przeprowadzone przez Sąd meriti w niniejszym postępowaniu poprzez szerokie ujawnienie wyjaśnień oskarżonego J. K. (1) oraz zeznań świadka P. O. (1) składanych przez nich w sprawie o sygn. V K 87/05, w której to m.in. oskarżeni R. R. (1), R. G. (1) i J. K. (1) mieli postawiony zarzut udziału w takiej grupie.

Analizę dowodów dotyczących udziału oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej, jak również ustalenia w tym zakresie, Sąd Okręgowy przedstawił na str. 57-61 uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Ustalenie Sądu I instancji co do faktu skazania wymienionych osób wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-P. z dnia 7 lutego 2012 r. za czyn z art. 258 § 2 k.k., R. R. (1) nadto za czyn z art. 258 § 3 k.k. wynika wprost z treści tego wyroku. Wyrok z dnia 7 lutego 2012 r. w sprawie V K 87/05 jest prawomocny, bowiem Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 4 lipca 2013 r. sygn. akt II AKa 161/13 utrzymał go w mocy.

Nie można podzielić stanowiska skarżącej, jakoby Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy przepisów art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k.

Analiza akt sprawy, a w szczególności uzasadnienia wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji prawidłowo ujawnił całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie i mającego istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

Przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego były wszystkie dowody – zarówno obciążające, jak i korzystne dla oskarżonych, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 4 k.p.k., czego widocznym wyrazem jest choćby treść wyroku, którym to oskarżony R. G. (1) został uniewinniony od dokonania czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt. 33), a wobec oskarżonego R. R. (1) Sąd odnośnie zarzuconego mu w pkt. VIII aktu oskarżenia czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przyjął za udowodnione dokonanie czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt. 8 wyroku).

Przedmiotem oceny Sądu były zarówno wyjaśnienia oskarżonych, jak i zeznania świadków poszczególnych zdarzeń. W tym stanie rzeczy za pozbawiony podstaw uznać należy zarzut obrońcy oskarżonego R. R. (1) obrazy art. 410 k.p.k. skierowany pod adresem Sądu Okręgowego.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego naruszenie art. 410 k.p.k. następuje przez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2004 r. sygn. IV KK 102/04, LEX nr 126693). Żadna ze wskazanych przesłanek nie zachodzi w niniejszej sprawie. Naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. natomiast nie stanowi dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2002 r. sygn. V KKN 34/01, LEX nr 53912).

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku sporządzonego zgodnie z wymogiem przepisu art. 424 § 1 i 2 k.p.k., Sąd orzekający dokonał oceny całokształtu dowodów ujawnionych w sprawie, poddał je analizie i ocenie, a swoje stanowisko logicznie, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentował, wykazując, z jakich powodów nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych, a jakie dowody i dlaczego uznał za wiarygodne.

Apelacja nie przedstawia skutecznych argumentów, które wskazywałyby, że Sąd Okręgowy oceny zebranych dowodów dokonał z naruszeniem zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k., a i takich argumentów nie znalazł Sąd odwoławczy.

Przechodząc do zarzutów szczegółowo podniesionych w motywach apelacji. Odnośnie zarzutu I – rozboju dotyczącego M. R.. Materiał dowodowy dotyczący tego zarzutu i jego ocenę Sąd I instancji szeroko omówił na str. 63v-68

uzasadnienia. Podstawowym dowodem co do tego zarzutu są – tak jak podnosi to skarżąca – depozycje św. R. B. (3), który był jednym z uczestników przedmiotowego czynu. Świadek wprawdzie nie był w stanie sprecyzować roli oskarżonego R. R. w przestępstwie, jednakże okoliczności przestępstw opisane przez niego, zasadnie dawały Sądowi orzekającemu podstawę dla ustalenia, iż oskarżony ten popełnił zarzucony czyn. R. R. (1) – co pominęła skarżąca – w trakcie realizacji przestępstwa przez R. B. (3), S. J., P. O. (2) i nieustalone osoby, gdy znajdowali się oni na trasie (...), oczekując na przejazd (...) na którego mieli dokonać napadu, krótko przed jego przyjazdem, podjechał samochodem do oczekujących, zamienił z jednym z nich kilka słów i odjechał (k. 2776-2778) Zarówno czas, jak i miejsce pojawienia się oskarżonego R. R. (1) wśród osób dokonujących przestępstwa, trudno uznać jedynie za zbieg okoliczności. Zeznania świadka R. B. (3) w połączeniu z logiką wydarzeń wynikającą z zeznań pokrzywdzonego, oraz znaczącą pozycją jaką miał ten oskarżony w grupie przestępczej, dawały Sądowi meriti podstawę do przyjęcia, iż oskarżony R. R. (1) dokonał zarzuconego mu w pkt. I aktu oskarżenia czynu.

Odnośnie zarzutu II – zabójstwo P. K.. Nie można zgodzić się z wywodami skarżącej zawartymi w tej części apelacji. Sąd Okręgowy dokonał analizy wyjaśnień oskarżonego J. K. (1) opisujących przedmiotowe zdarzenie, odniósł się do zmieniającego się w toku postępowania ich kształtu (vide: str. 93-102 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Logicznie i z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego Sąd ten wskazał, którym depozycjom oskarżonego daje wiarę i z jakich powodów, a które uznaje za niewiarygodne.

Sąd I instancji nie pominął również pozostałych dowodów zaprezentowanych przez strony, a dotyczących przedmiotowego zdarzenia. Dokonana ocena ich wartości dowodowej jest swobodna, lecz nie dowolna, a powołane przez Sąd argumenty, przekonują. W początkowej fazie postępowania przygotowawczego to oskarżony J. K. (1) ujawnił w swych wyjaśnieniach fakt zabójstwa P. K., opisał okoliczności czynu, motyw sprawców oraz wymienił osoby, które tego czynu dokonały, nie ukrywając swego istotnego współdziałania. Wyjaśnienia jego z dnia 28 listopada 2005 r. są – jak trafnie ocenił Sąd I instancji – przekonujące, bowiem zawierają istotne szczegóły zdarzenia znajdujące bądź to potwierdzenie w innych dowodach, bądź też przez te dowody nie podważone. Wyjaśnienia te zostały podtrzymane przez J. K. (1) w kolejnych wyjaśnieniach składanych przed prokuratorem (k. 854-856), Sądem stosującym areszt (k. 862) i funkcjonariuszami CBS (k. 901-909, k. 914-916). Wyjaśnienia oskarżonego J. K. (1) ujawniające fakt dokonania zabójstwa P. K. i okoliczności tego czynu, wbrew stanowisku autorki apelacji, nie zostały podważone innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie. Nie podważyły ich opinia biegłej z zakresu medycyny sądowej – A. J. ani też opinia biegłego z zakresu balistyki P. D. (2), choć – jak słusznie odnotował to Sąd I instancji – w całości tych wyjaśnień nie potwierdziły, bowiem obraz stwierdzonych u pokrzywdzonego obrażeń ciała, tj. 2 ran postrzałowych, klatki piersiowej i rany głowy powodującej szybki zgon, nie przystawał wprost do opisu okoliczności ich spowodowania zawartego w wyjaśnieniach J. K. (1).

Oskarżony podał, że oddał cztery strzały do stojącego naprzeciwko P. K., kierując je w brzuch. Pokrzywdzony usiadł i trzymał się za brzuch, a R. R. (1) strzelił mu w głowę. Biegła z zakresu medycyny sądowej, na podstawie swego doświadczenia zawodowego i wiedzy opisała pozycję pokrzywdzonego, w której mógł doznać obrażeń klatki piersiowej, mimo iż celowano w brzuch. Stwierdzona rana głowy pokrzywdzonego mogła powstać, gdy miał on uniesioną głowę. Biegły z zakresu balistyki również nie wykluczył dokonania zabójstwa w sposób opisany w wyjaśnieniach J. K. (1), choć wskazał dodatkowe okoliczności, które musiałyby zaistnieć aby do stwierdzonych obrażeń doszło. Należy zgodzić się z argumentem Sądu I instancji, iż wyjaśnienia oskarżonego, w których ujawnia zdarzenie są szczegółowe co do okoliczności zdarzenia, jednakże brak w nich precyzyjnych danych co do pozycji pokrzywdzonego i napastnika przed i w czasie oddania strzałów, podejmowania ewentualnie próby ucieczki przez pokrzywdzonego, pozwalających na doprecyzowanie opinii. Z uwagi na postawę oskarżonego J. K. (1) w toku postępowania sądowego nie można było wyjaśnień oskarżonego doprecyzować w tym zakresie.

Rację ma też Sąd meriti, gdy stwierdza, że na szczegółowość opisu zdarzenia niewątpliwy wpływ ma odległość czasowa ponad 3 lat od jego zaistnienia do dnia ujawnienia w złożonych przez J. K. (1) wyjaśnieniach, dynamika przebiegu tego zdarzenia, jak również wielość przestępstw, w których oskarżony brał udział.

Wbrew temu co apelująca przedstawia w motywach apelacji, nie budzą zastrzeżeń eksperymenty procesowe przeprowadzone w toku śledztwa, mające na celu ujawnienie zwłok P. K. oraz dokonana przez Sąd Okręgowy ocena ich wartości dowodowej w sprawie.

Jak wynika z protokołu eksperymentu procesowego przeprowadzonego w dniu 29 listopada 2005 r. (k. 260-264) oskarżony J. K. (1) polecił skierować się biorącym udział w czynności do miejscowości F., a następnie doprowadził ich na drogę leśną i wskazał ścieżkę leśną, która po przejściu nią około 30 metrów rozwidlała się. W jej rozwidleniu oskarżony wskazał między krzewami pokryte śniegiem miejsce, jako miejsce ukrycia zwłok P. K.. Miejsce to zostało sfotografowane (k. 265). W tym samym czasie oskarżony wskazał też na pole uprawne oddzielone ścianą lasu od opisanej wcześniej ścieżki jako miejsce porzucenia i podpalenia samochodu, którym zostały przewiezione zwłoki P. K.. Stwierdzono, że we wskazanym miejscu brak pozostałości wraku spalonego pojazdu, jak i innych śladów wskazujących na zaistnienie takiego zdarzenia. Z uwagi na niesprzyjające wówczas warunki pogodowe odstąpiono od przekopywania ziemi we wskazanym przez J. K. (1) miejscu. Próbę odnalezienia zwłok P. K. w miejscu wskazanym przez J. K. (1) w trakcie eksperymentu procesowego z dnia 29 listopada 2005 r. ponowiono w dniu 13 kwietnia 2006 r. (vide: protokół oględzin k. 1572-1575). Po wykopaniu dołu o głębokości około 1,5 m natrafiono na warstwę białej, zrudziałej substancji, najprawdopodobniej wapna. Podczas kopania na głębokości około 1,5 m natrafiono na 4 fragmenty kości z widocznymi pozostałościami białej substancji. Na głębokości około 1,7 m stwierdzono twardą skorupę o wymiarach 1 m x 1 m. W trakcie dalszego kopania w miejscu zaskorupiałej powierzchni ujawniono zwłoki ludzkie osypane najprawdopodobniej wapnem. Badanie zwłok pozwoliło ustalić z prawdopodobieństwem bliskim pewności, że są to zwłoki P. K.. Przedstawione czynności mające na celu ujawnienie zwłok P. K. i ich przebieg, nie dają podstaw do przyjęcia za zasadne sugestii zawartych w apelacji podważających wiarygodność dokonanych zapisów przebiegu czynności i faktu odnalezienia zwłok P. K. w miejscu wskazanym przez J. K. (1). Przeciwnie, dowód ten przekonuje o wiarygodności składanych wówczas wyjaśnień oskarżonego co do przyczyny i okoliczności śmierci pokrzywdzonego, co słusznie podniósł Sąd orzekający.

Brak jest też podstaw do przyjęcia za skarżącą, że treść powyższych protokołów, tj. z 28 listopada 2005 r. i z 13 kwietnia 2006 r. jest sprzeczna.

Na uwzględnienie nie zasługują zarzuty apelującej co do oceny wartości dowodowej dokonanej przez Sąd I instancji faktu nie ujawnienia broni palnej i łusek w miejscu określonym przez J. K. (1), braku śladów po spaleniu samochodu P. K., zeznań świadka M. O., który twierdził, że jeszcze w czerwcu 2002 r. rozmawiał z P. K..

Rację ma Sąd I instancji, że nie odnalezienie broni palnej i łusek związanych z zabójstwem P. K. w miejscu wskazanym przez J. K. (1) nie podważa jego wyjaśnień co do zaistnienia i przebiegu zdarzenia opisanego w pkt. II aktu oskarżenia (tożsamy zarzut w pkt. XVIII aktu oskarżenia dotyczący R. G. (1) i w pkt. XVII aktu oskarżenia dotyczący J. K. (1)). Wskazuje na to protokół przeprowadzonego eksperymentu procesowego z dnia 28 kwietnia 2006 r. (k. 1585-1586), w którym wprowadzie stwierdzono, że nie ujawniono łusek i broni palnej w miejscu wskazanym przez J. K. (1) ...”jednak nie można jednoznacznie wykluczyć, że szukana broń i łuski znajdują się w tym miejscu, jednakże przeszukanie takiego rozległego terenu wymaga większego nakładu pracy i sprzętu”.

Podzielić też należy stanowisko Sądu I instancji, że również brak śladów po spaleniu samochodu P. K., nie poważa wiarygodności wyjaśnień J. K. (1) co do czynu z pkt. II aktu oskarżenia w sytuacji, gdy od zdarzenia minął znaczny okres czasu. W tym czasie ewentualne ślady spalania pojazdu mogły, na co wskazuje doświadczenie życiowe, zostać usunięte, względnie zatarły je naturalne zmiany podłoża.

Rację ma – wbrew opinii skarżącej – Sąd Okręgowy, że pożar lasu w przypadku podpalenia samochodu nie jest koniecznym następstwem, tym bardziej, gdy weźmie się pod uwagę treść protokołu eksperymentu procesowego z dnia 29 listopada 2005 r., w którym odnotowano, że wskazane przez J. K. (1) miejsce spalania samochodu nie znajdowało się w samym lesie, a na polu uprawnym oddzielonym ścianą lasu od ścieżki leśnej.

Sąd I instancji, wbrew temu co wskazała obrońca w motywach apelacji, odniósł się także do faktu aktywacji karty w telefonie P. K., jak i dokonał logicznej oceny zeznań świadka M. O., co przedstawił na str. 100-102 uzasadnienia. Sąd ten nie pominął też i innych dowodów wiążących się z ewentualnym korzystaniem z telefonu P. K. w okresie po 22 kwietnia 2002 r., a to zeznań świadka E. K., B. P., M. K. (3), A. B. jak również treści pisma (...) Sp. z o.o. Wniosek Sądu I instancji co do możliwości spalenia samego aparatu telefonicznego należącego do P. K., po usunięciu z niego karty telefonicznej znajduje oparcie w zeznaniach świadka B. P., która podała, że gdy zadzwoniła na telefon brata (P. K.) już po jego zaginięciu, to telefon odebrała kobieta, która stwierdziła, że znalazła kartę telefoniczną pod sklepem (k. 9650-9653). Informacja co do znalezienia przez kogoś karty telefonicznej z numerem telefonu K. znalazła się również w zeznaniach świadka A. B. prowadzącego sprawę poszukiwawczą P. K. (k. 9153-9154).

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – co widocznie uszło uwadze skarżącej – wskazał zarówno podstawę ustalenia czasu zgonu P. K., jak i tok rozumowania prowadzący do przyjęcia za udowodnioną datę zgonu pokrzywdzonego między dniem 22 kwietnia 2002 r. a dniem 29 kwietnia 2002 r. (k. 99-102).

Bezsporne w sprawie jest, że P. K. został zamordowany.

Z zeznań jego siostry E. K. wynika, że w dniu 22 kwietnia 2002 r. ok. godz. 21.30 ktoś do niego zadzwonił. Pokrzywdzony pojechał gdzieś mówiąc, że wróci za ½ godziny. Podobnie zeznała druga siostra P. K. – św. B. P.. Próbowaly dodzwonić się do brata, lecz nikt połączenia nie odbierał. Zaginięcie P. K. zgłosiły w dniu 29 kwietnia 2002 r. Z uwagi na krótki upływ czasu od zaginięcia, ich informacja co do daty zaginięcia P. K. w dniu 22 kwietnia 2002 r. jest informacją pewną.

W sytuacji, gdy biegła z zakresu medycyny sądowej nie była w stanie określić daty zgonu pokrzywdzonego z uwagi na daleko posunięty rozkład ciała, zastosowana przez Sąd Okręgowy metoda ustalenia tej daty, choć poprzez podanie dat granicznych, jest logiczna i zasadna. Próby podważenia w toku postępowania sądowego czasu zgonu P. K. wskazanego w akcie oskarżenia (jedynie na dzień jego zaginięcia), tj. 22 kwietnia 2002 r. poprzez zeznania świadków M. O. i M. K. (3), która zeznała, że rozmawiała z pokrzywdzonym jeszcze w lipcu 2002 r., - jak wykazał Sąd orzekający - okazały się bezskuteczne. Nie można zgodzić się z kolejnym argumentem podnoszonym zarówno przez obrońcę, jak i oskarżonego R. R. (1) osobiście, a wskazującym na brak możliwości uczestniczenia w zabójstwie P. K. z uwagi na ówczesny stan zdrowia oskarżonego, który przebywał w szpitalu, miał uszkodzone kolano i usztywnioną gipsem nogę. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie pominął kwestii uczestniczenia oskarżonego w przestępstwie mimo chorej nogi (k. 96-97). Po analizie dokumentacji medycznej z pobytu R. R. (1) w dniach 2-5 kwietnia 2002 r. z powodu skręcenia i zapalenia kolana prawego oraz urazu głowy, Sąd ten uznał, że stan zdrowia oskarżonego pod koniec kwietnia 2002r. nie był przeszkodą dla jego udziału w przestępstwie szczególnie, że jego przebieg nie wymagał od R. R. (1) wysiłku fizycznego, jak również obciążania chorej nogi. Wniosek taki nie razi dowolnością, jest logiczny, znajduje oparcie w dokumentacji medycznej, z której nie wynika by oskarżony musiał poddawać się dodatkowym zabiegom rehabilitacyjnym czy leczeniu. Skarżąca zaś nie wykazała, że stan zdrowia oskarżonego w dniu 22 kwietnia - 29 kwietnia 2002 r. wymagał oceny specjalisty ortopedy. Pisemne motywy apelacji odnoszące się do zarzutów III, IV, V aktu oskarżenia są swobodną i pobieżną dywagacją skarżącej mającą podważyć ocenę dowodów ich dotyczących dokonaną przez Sąd orzekający.

Odnośnie zarzutu III aktu oskarżenia – wprawdzie dowodem stanowiącym podstawę poczynionych przez Sąd I instancji odnośnie usiłowania rozboju na pracownikach (...) (...) w dniu 16 kwietnia 2002 r. są istotnie wyjaśnienia oskarżonego J. K. (1), jednak – co pominęła skarżąca – Sąd dokonał analizy kolejnych jego wyjaśnień i wskazał, które z nich i z jakich powodów uznał za wiarygodne. Wyjaśnienia oskarżonego Sąd zweryfikował nadto szeregiem dowodów dotyczących przedmiotowego zdarzenia, które omówił na str. 87-92 uzasadnienia.

Odnośnie zarzutu IV aktu oskarżenia – zlecenia zabójstwa H. J..

Przedstawionej przez Sąd I instancji oceny dowodów i dokonanych ustaleń faktycznych dotyczących tego czynu (str. 103-107) nie podważa treść apelacji. Wbrew temu co podniosła obrońca, Sąd wskazał, iż przestępstwo zostało

popelnione jednego, konkretnego dnia, tyle tylko, iż daty nie udało się ustalić, ale miało to miejsce w okresie między 18 sierpnem, a 22 październikiem 2002 r. Sąd też logicznie przedstawił, posługując się dowodami ujawnionymi w sprawie, z jakich przyczyn doszło w ogóle do zlecenia zabójstwa H. J., a także przyczynę nie zrealizowania go, a wręcz udzielenia mu pomocy przez R. R. (1) (vide: str. 104).

Oдноśnie zarzutu V aktu oskarżenia – zlecenie zabójstwa G. K..

Argumenty przywołane w tej części apelacji są ogólnikowe. Skarżąca przedstawia swój pogląd co do ustaleń dokonanych w zakresie w/w czynu, nie respektując rzeczywistych ustaleń Sądu orzekającego.

Sąd Okręgowy tak w opisie czynu przypisanego oskarżonemu R. w pkt. V wyroku, jak i w uzasadnieniu konsekwentnie wskazał, iż do przedmiotowego zdarzenia, tj. zlecenia zabójstwa G. K. przez tego oskarżonego doszło w nieustalonym dniu w okresie od 7 do 31 sierpnia 2004 r. Przywołana przez skarżącą data dotycząca okresu grudzień 2003 r. – wrzesień 2004 r. oraz okoliczność jakoby ustalona przez Sąd, iż G. K. zauważył w bloku cień J. K. (1) z bronią i zdążył uciec – co miało wykazać niekonsekwencję ustaleń Sądu a tym samym je podważyć – stanowiły jedynie streszczenie przez Sąd w uzasadnieniu zeznań świadka koronnego P. O. (1), który tę wersję zdarzenia usłyszał od R. M.. W dalszej części uzasadnienia (str. 145) Sąd zresztą poddał w wątpliwość ten fragment zeznań świadka koronnego, uznając za wiarygodną relację J. K. (1), który nie wspominał o podjętej przez siebie próbie zabicia G. K. w bloku w W..

Zarzuty VI – podpalenie budynku w W., VII – posiadanie 200 sztuk amunicji, VIII – zlecenie zabójstwa K., IX - rozbój w C., X, XI, XII – pobicie w J., XVI – posiadanie pistoletu CZ, zostały omówione przez skarżącą w motywach apelacji na str. 9-11.

Apelacja w tej części nie przedstawia argumentów, które mogłyby podważyć ocenę dowodów dokonaną w zakresie tych czynów przez Sąd Okręgowy.

Wbrew intencji skarżącej przywołane ustalenie Sądu Okręgowego, że R. R. (1) polecił podpalenie budynku w W. około dnia 9 maja 2003 r., a w uzasadnieniu wyroku stwierdził na k.118, że do podpalenia doszło z 11/12 maja 2003 r. nie zawiera sprzeczności podważającej te ustalenia.

Oskarżony J. K. (1), którego wyjaśnienia ze śledztwa Sąd uznał za wiarygodne (ich ocena została zawarta na str. 119-121) podał, iż polecenie podpalenia budynku R. R. (1) wydał jemu i R. G. (1) na około 2 dni przed tym zdarzeniem. Ponieważ data pożaru jest bezsporna i wynika zarówno z zeznań właściciela budynku św. A. R. (1), jak i dokumentów sporządzonych w związku z tym pożarem, zatem Sąd nie popełnił sugerowanego przez skarżącą błędu, przyjmując, iż polecenie podpalenia budynku R. R. (1) wydał J. K. (1) około 9 maja 2003 r., a do podpalenia i będącego tego skutkiem pożaru, doszło w nocy z 11/12 maja 2003 r. Na podpalenie budynku wskazują wyjaśnienia J. K. (1) ze śledztwa potwierdzone faktycznym pożarem tego budynku.

Okoliczność, iż badanie zabezpieczonej próbki pogorzeliśka nie wykazało obecności pozostałości substancji łatwo zapalnych i nie można było ustalić przyczyny pożaru, zgodnie z opinią biegłej J. O. (2) nie wyklucza powstania pożaru przez podpalenie. Materiał dowodowy dotyczący zarzutów VII, VIII, IX, X, XI, XII i XVI Sąd Okręgowy przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 112, 121-129, k. 129-133, k. 140) dokonał jego analizy i ocenił zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k.

Argumenty zawarte w apelacji oceny dowodów i dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych, skutecznie nie podważyły. Zauważyć należy, że zachodzi sprzeczność w omawianej apelacji, gdyż zakres zaskarżenia wyroku został określony jako dotyczący czynów z pkt. I do XII i pkt. XVI wyroku, podczas gdy w części motywacyjnej skarżąca zawarła zarzut odnoszący się również do czynu z pkt. XVII wyroku. Powoływanie się przez autorkę apelacji na odmienną ocenę podstawowych dowodów w sprawie, tj. wyjaśnień oskarżonego J. K. (1) i zeznań świadka koronnego P. O. (1) dokonaną przez Sąd Okręgowy dla Warszawy- P. w sprawie o sygn. V K 64/05 przeciwko oskarżonym G. K., K. R. (2), N. C. (2) i A. R. (4), nie ma znaczenia dla merytorycznych ustaleń w przedmiotowej sprawie bowiem zarzuty w tych sprawach dotyczyły innych osób i innych zdarzeń.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie wszechstronnie analizował wyjaśnienia oskarżonego J. K. (1) i zeznania świadka koronnego P. O. (1), konfrontując je jednocześnie z wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych oraz pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie, zaś w starannie opracowanych motywach wyroku w sposób przejrzysty, logiczny i przekonujący ustosunkował się do wszystkich kwestii jakie wyłoniły się przy ocenie materiału dowodowego. Końcowe wnioski wraz z poczynionymi na ich podstawie ustaleniami zasługują na pełną aprobatę.

Kontrola odwoławcza nie dała podstaw do zdezawuowania stanowiska Sądu I instancji i zarazem podzielenia argumentów przytoczonych w apelacji.

Odnosnie apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego R. G. (1).

Apelujący zaskarżyli wyrok w części dotyczącej pkt. 18, 19, 21, 22, 24, 25, 26 i 27.

Należy zgodzić się z wywodami adw. J. W. przedstawionymi w apelacji, że zabójstwo P. K. (czyn przypisany w pkt. 18 wyroku) było przygotowane. Wynika to wprost z wyjaśnień oskarżonego J. K. (1) złożonych przez niego w początkowej fazie śledztwa. Brak jednak podstaw do takiego wniosku jaki z tego faktu wyciąga skarżący, mianowicie że wobec braku innych dowodów nie jest możliwe ustalenie okoliczności dotyczących zaplanowania i przygotowania zabójstwa. Zasadniczą w tej mierze kwestią jest bowiem ocena wiarygodności składanych przez J. K. (1) wyjaśnień, które są podstawowym dowodem co do sprawstwa oskarżonych R. G. (1), R. R. (1) i jego samego w zakresie czynu z pkt. XVIII aktu oskarżenia. Dowód ten był przedmiotem wnikliwej analizy Sądu I instancji, dokonanej na tle pozostałego materiału dowodowego. Sąd ten dostrzegł, odnotował i ocenił zmiany zachodzące w relacjach J. K. (1) i uznał, że prawdziwe są jego wyjaśnienia z początkowej fazy śledztwa.

Należy podzielić ocenę Sądu orzekającego co do tego dowodu, gdyż – wbrew stanowisku obu obrońców oskarżonego – znajdują one potwierdzenie co do czynu z pkt. XVIII aktu oskarżenia w innych dowodach.

Jak już wykazano w części uzasadnienia odnoszącej się do apelacji obrońcy oskarżonego R. R. (1), wyjaśnienia te J. K. (1) złożył dobrowolnie, podejmując współpracę z organami ścigania celem – czego nie ukrywał – skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. Wyjaśniał co do wielu osób, z którymi popełnił przestępstwa, w tym również z oskarżonymi. Nie miał interesu (jak to ocenił zasadnie Sąd I instancji na str. 54 uzasadnienia) w obciążaniu właśnie oskarżonego R. G. (1). Przeciwnie – co wynika z jego wyjaśnień, początkowo go chronił, nie ujawniając jego udziału w przestępstwie, kierując się poczuciem lojalności, gdyż był jego bliższym, niż inni, kolegą. Wyjaśnienia J. K. (1) znalazły potwierdzenie w eksperymencie procesowym z dnia 29 listopada 2005 r., w którym wskazał on miejsce zakopania zwłok P. K., uzupełnionym przez czynności procesowe dokonane w dniu 13 kwietnia 2006 r., w czasie których ujawniono zwłoki pokrzywdzonego w miejscu uprzednio wskazanym przez J. K. (1). Okoliczność, że zwłoki były pokryte wapnem, pozbawione odzieży (poza slipami) także zgadza się z treścią złożonych wyjaśnień tego oskarżonego, co jednak skarżący kwestionujący wiarygodność tego dowodu pominęli. Sąd Okręgowy – jak wynika zarówno z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jak i akt sprawy, dostrzegł różnicę w wyjaśnieniach J. K. (1) co do ilości strzałów oddanych przez niego do P. K. i umiejscowienia kanałów pocisku nie w brzuchu, czyli miejscu w które strzelał, a na klatce piersiowej i dążył do jej wyjaśnienia. Wbrew temu co twierdzą skarżący, opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej i opinii balistycznej, choć w pełni nie potwierdziły tych wyjaśnień, jednak też ich nie podważyły. Dla dokonania pełnej oceny okoliczności przebiegu zdarzenia przez biegłych konieczne było uzyskanie szeregu bliższych danych co do pozycji sprawców i pokrzywdzonego w chwili zdarzenia, ich ruchów ciała, zachowania. Danych tych nie dostarczyły wyjaśnienia oskarżonego składane w śledztwie w dniu 28 listopada 2005 r. i następnych, w których przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów i ujawnił szereg innych przestępstw, a nie można ich było uzyskać w toku rozprawy sądowej wobec zmiany postawy procesowej przez J. K. (1).

Rację trzeba przyznać Sądowi orzekającemu, iż na szczegółowość zdarzenia przedstawionego przez oskarżonego niewątpliwym wpływ miał fakt, iż wyjaśnienia składał on po upływie ponad 3 lat od jego zaistnienia, nadto opisywał je jako jedno z wielu przestępstw, w tym również zabójstwa, w których bądź to uczestniczył, bądź też powziął o nich informacje. Zakwestionowanie przez skarżących oceny dowodów z oględzin miejsca podpalenia i porzucenia

samochodu, którym sprawcy przewieźli zwłoki P. K. na miejsce ich ukrycia, dokonanej przez Sąd I instancji (str. 96, 99 uzasadnienia), nie jest skuteczne, bowiem sprowadza się jedynie do zaprezentowania własnego, odmiennego poglądu. Nie razi dowolnością, brakiem logiki, jak również nie jest sprzeczny z doświadczeniem życiowym wynikającym z oceny tego dowodu wniosek prezentowany przez Sąd, iż wrak samochodu przez ponad 3 lata od zdarzenia mógł zostać usunięty, a ewentualne ślady pozostałe po spalonym samochodzie zatarły naturalne zmiany podłoża, tym bardziej, że brak jest informacji aby doszło do jakiegoś znaczącego pożaru.

Ustalenia faktyczne co do przebiegu i sprawcy w przestępstwie opisanym w pkt XIX a/o (przypisanego oskarżonemu G. w pkt 19 wyroku) Sąd meriti oparł na wyjaśnieniach oskarżonego J. K. (1) z tej fazy śledztwa, w której przyznawał się do popełnienia przestępstw i opisał ich okoliczności oraz osoby biorące udział. Wprawdzie co do osób biorących udział w przestępstwie jest to jedyny dowód, jednakże przebieg zdarzenia opisany przez J. K. (1) znalazł potwierdzenie w zeznaniach szeregu świadków, a to: S. D., T. W., M. K. (1), J. J., R. S.. J. K. (1) podał, że oskarżony R. G. (1), w ramach podziału ról, nie uczestniczył w bezpośrednich czynnościach podejmowanych wobec pokrzywdzonych, lecz czekał w samochodzie na pozostałych sprawców. Po napadzie zabrał 3 sprawców i odjechał z miejsca przestępstwa. Fakt oczekiwania w samochodzie na osoby biorące bezpośredni udział w napadzie i zabrania 3 sprawców z miejsca zdarzenia potwierdziła w złożonych zeznaniach świadek S. K..

W świetle zebranych dowodów zatem trafne jest ustalenie Sądu meriti, iż uwiarygadniają one pośrednio wyjaśnienia J. K. (1) nie tylko co do przebiegu zdarzenia, ale i co do sprawców przestępstwa. Sąd Okręgowy nie pominął okoliczności podniesionej przez obrońcę oskarżonego R. G. (1), iż udziału tego oskarżonego J. K. (1) nie ujawnił w pierwszych wyjaśnieniach opisujących przedmiotowe zdarzenie, ale dopiero w kolejnych (str. 88 uzasadnienia). Jako przyczynę takiej postawy J. K. (1) uznał chęć ochrony R. G. (1) z uwagi na łączące ich więzi koleżeńskie, co w realiach bliskiej współpracy tych oskarżonych w ramach grupy przestępczej jawi się jako wysoce prawdopodobne i logiczne.

Późniejsza zmiana tej postawy i obciążenie R. G. (1) udziałem w przedmiotowym przestępstwie nie daje podstaw – tak jak interpretuje to skarżący – do uznania tych wyjaśnień za tendencyjne. Nie było powodów bowiem, aby J. K. (1) obciążył swego kolegę wbrew prawdzie. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku trafnie podniósł, że J. K. (1), opisując szereg przestępstw popełnionych przez siebie, nie wskazywał na udział w każdym z nich R. G. (1), co przemawia za wiarygodnością dokonanego przez niego pomówienia. Wytknięte przez skarżącego rozbieżności między opisem czynu w sentencji wyroku, który według niego nie zawiera odniesienia do działania oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a jego kwalifikacją prawną w zw. z art. 65 § 1 k.k. jest jedynie pozorna. Sąd bowiem uznał oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w pkt XIX, a więc odwołał się tym samym do jego opisu w akcie oskarżenia i kwalifikacji tam wskazanej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Co do wywodów apelacji adw. J. O. (1) obrońcy oskarżonego R. G. (1), odnoszących się do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 21 wyroku.

Nie można zgodzić się z obrońcą, że nie ustalenie przyczyny pożaru w dacie 11/12 maja 2003 r. budynku stanowiącego własność A. R. (1) wyklucza możliwość ustalenia przez Sąd, iż było to podpalenie.

Oskarżony J. K. (1) w swych wyjaśnieniach ze śledztwa nie tylko przyznał się do tego czynu, ale i ujawnił nieznaną wcześniej organom ścigania jego okoliczności, tj. działanie na polecenie oskarżonego R. R. (1) kierującego w tym okresie czasu grupą przestępczą, do której zarówno on, jak i współsprawca podpalenia – R. G. (1), należał, motyw działania - ostrzeżenie inwestora powstającego obiektu, że musi płacić haracz. Wiarygodność tych wyjaśnień J. K. (1) potwierdza fakt zaistnienia takiego zdarzenia, nadto okoliczność, że przed przyjazdem Straży Pożarnej kłódki były zerwane. Materiał dowodowy sprawy wyjaśnień J. K. (1) nie podważył. Badanie zabezpieczonej próbki pogorzelniska wprawdzie nie wykazywało obecności pozostałości substancji łatwopalnych, co nie dało możliwości ustalenia przyczyny pożaru, jednakże ta okoliczność nie wykluczyła, że doszło do podpalenia opisanego przez J. K. (1). Zgodnie bowiem z opinią biegłej J. O. (2) możliwe jest, że próbka została pobrana ze złego miejsca, bądź płyn łatwopalny wypalił się tak bardzo, że nie było możliwe dokonanie identyfikacji. Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się do materiału dowodowego dotyczącego zarzutu z pkt 21 wyroku (str. 118 – 121) i

dokonana ocena dowodów oraz ustalenia odnośnie tego czynu są logiczne i przekonujące. Oceny tej nie podważyły argumenty zawarte w apelacji, szczególnie w sytuacji, gdy w części są nierzetelne wobec materiału dowodowego sprawy. obrońca stwierdził w apelacji, że wyjaśnienia J. K. (1) co do odmowy płacenia haraczy przez A. R. (1) mającej być przyczyną podpalenia, nie znajdują wsparcia w zeznaniach świadka A. R. (1), gdy tymczasem świadek ten zeznając na rozprawie w dniu 23 lutego 2010 r.

(k.7786 – 7790) nie tylko wskazał, że oskarżony R. R. (1) żądał od niego zapłacenia haraczy, ale i opisał okoliczności towarzyszące temu żądaniu.

W pkt IV motywów apelacji skarżący zakwestionował ocenę dowodów z wyjaśnień J. K. (1), R. B. (3) i D. D., i dokonane na ich podstawie ustalenia Sądu orzekającego co do sprawstwa oskarżonego R. G. (1) w czynie zarzucanym mu w pkt XXII aktu oskarżenia. W przeciwieństwie do obrońcy, Sąd orzekający dokonał analizy kolejnych wyjaśnień J. K. (1) obciążających udziałem w przedmiotowym czynie nie tylko oskarżonego R. G. (1), ale R. B. (3), D. D., R. R. (1) oraz B. R.. R. B. (3) i D. D. potwierdzili depozycje J. K. (1), przyznając się do popełnienia tego czynu i opisując jego przebieg. Sądowej oceny wiarygodności tych dowodów wskazujących na udział oskarżonego R. G. (1) w przypisanym mu w pkt 22 wyroku przestępstwie nie może podważyć podniesiony przez obrońcę fakt, iż świadkowie – pokrzywdzeni W. (...), którzy podczas przedmiotowego zdarzenia podeszli do samochodu prowadzonego przez R. G. (1), w trakcie postępowania w sprawie nie rozpoznali go. Zważyć trzeba na to, że ich kontakt z kierowcą samochodu był powierzchowny i krótki, gdyż bardzo szybko zostali obezwładnieni przez pozostałych napastników.

Nie przekonują wywody obrońcy z pkt V apelacji, że ocena dowodu z zeznań świadka koronnego, P. O. (1) stanowiących podstawowy dowód co do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 24 i 26 wyroku, dokonana przez Sąd Okręgowy, jest wadliwa. Sąd ten na str. 129 – 133 uzasadnienia dokonał analizy zeznań świadka P. O. (1), konfrontując je z przebiegiem krytycznego zdarzenia przedstawionym przez pokrzywdzonych R. H., M. W. i K. H. oraz świadków je obserwujących: K. K. (3), K. K. (4), K. L. i A. G. (2). Świadców ci potwierdzili okoliczność podaną przez P. O. (1), że przedmiotowe zdarzenie miało związek z wcześniejszym pobytom w Hotelu (...) w J. R. R. (1), E. R. (2) i N. C. (1), w czasie którego doszło do konfrontacji między ochroną hotelu i (...), N. C. (1). W tej sytuacji motyw działania R. R. (1) podany przez P. O. (1), tj. odwet, jest w pełni wiarygodny. Pokrzywdzeni i świadkowie z hotelu w J. potwierdzili też zeznania P. O. (1), że napastnikami byli ludzie z grupy (...) i, że było ich ponad trzydziestu. Świadek P. O. (1) nie ukrywał, że i on był w tej grupie. Pewny był też udziału w zdarzeniu R. R. (1) i R. G. (1). Napastnicy w trakcie zdarzenia używali drewnianych pałek, metalowych rurek. Zarówno ten fakt, jak i wielość napastników oraz intensywność ich działania powodowały, że każdy uczestnik tego pobicia miał świadomość niebezpiecznego jego charakteru.

Wbrew stanowisku skarżącego, trzeba przyznać rację Sądowi orzekającemu, że wszyscy ci, którzy udali się z R. R. (1) do Hotelu (...) (w tym oskarżony R. G. (1)) działali z zamiarem pobicia pokrzywdzonych i zamiar ten został zrealizowany nawet wtedy, gdy nie zdołali pokrzywdzonych uderzyć. Podmiotem przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. bowiem jest każdy, kto umyślnie bierze w jakikolwiek sposób udział w pobiciu. Odpowiedzialność za udział w pobiciu ma charakter wspólnej odpowiedzialności z tym, że uczestnik musi mieć świadomość niebezpiecznego charakteru tego zbiorowego zatargu (vide wyrok SN z dnia 7 kwietnia 1976 r. R.w 153/76 OSNKW 1976, nr 7-8). To zaś w przedmiotowym zdarzeniu miało miejsce.

W pkt VI wskazanym w pisemnych motywach apelacji obrońca odnosi się do materiału dowodowego i ustaleń Sądu Okręgowego dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 27 wyroku. Autor apelacji stara się podważyć zarówno ocenę zeznań świadka P. O. (1) dokonaną przez Sąd, jak i przyjęte ustalenia co do sprawstwa R. G. (1), jednakże czyni to w sposób ogólny. Wywody skarżącego okazały się bezskuteczne. Uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 135 – 140) wskazuje, iż wyjaśnienia J. K. (1) oraz zeznania świadka P. O. (3) (brata P. O. (1)) zostały przywołane w uzasadnieniu jedynie dla wykazania, iż w okresie wskazanym przez świadka koronnego P. O. (1) grupa „ (...)” dysponowała bronią palną, również taką, której dotyczył zarzut z pkt XXVII aktu oskarżenia nadto, że to J. K. (1) sprawował nad tą bronią nadzór za życia J. K. (2) kierującego grupą, co z kolei uwiarygadnia zeznania świadka koronnego dotyczące broni. Zgodnie z jego zeznaniami, po śmierci J. K. (2) (17 sierpnia 2002 r.) bezpośrednią opiekę nad bronią przejął oskarżony R. G. (1). Świadek ten opisał sytuację dotyczącą przechowywania broni należącej do grupy (...), nieustalonego bliżej dnia w okresie między 1 grudniem 2003 r. a 30 kwietniem 2004

r., kiedy to swoim samochodem zabrał ją z posesji rodziców N. C. (1), przewiózł do swojego miejsca zamieszkania, a następnie tego samego dnia przekazał ją R. G. (1). R. G. (1) przeładował broń z samochodu P. O. (1) do swojego samochodu i odjechał. Miał ją wraz z R. Z. zakopać w lesie, jednak w późniejszym okresie świadek dowiedział się, że broń została przewieziona do D. S.. Sąd I instancji przeanalizował materiał dowodowy mający potwierdzić lub zaprzeczyć konsekwentnym relacjom świadka P. O. (1) dotyczących tego zdarzenia, w tym protokół eksperymentu procesowego z dnia 30 stycznia 2007 r., zeznania świadków N. C. (1), J. C., A. G. (3), R. Z. i D. S., dokonał jego oceny i wykazał, że nie podważył zeznań świadka P. O. (1).

Nie można zatem uznać, że lakoniczne argumenty skarżącego zawarte w pkt VI motywów apelacji skutecznie podważają ustalenia Sądu dotyczące winy oskarżonego R. G. (1) w zakresie czynu z pkt 27 wyroku.

Odnośnie apelacji oskarżonego J. K. (1) adw. M. K. (2), działającego również z substytucji adw. R. B..

Podniesiony przez obrońcę zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku okazał się chybiony. Wbrew zarzutowi apelującego Sąd ten przeprowadził wnikliwie postępowanie dowodowe, a zebrany materiał dowodowy poddał wszechstronnej ocenie, uwzględniając wszystkie okoliczności obciążające oskarżonego oraz dowody świadczące na jego korzyść, a następnie zgodnie z zasadą art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., w uzasadnieniu wskazał jakie fakty uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a oceny dowodów dokonał we wzajemnym ich powiązaniu. Należy zgodzić się ze skarżącym, że podstawowymi dowodami w sprawie są wyjaśnienia oskarżonego J. K. (1), w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i ujawnił szereg innych przestępstw, w których brał udział jako współsprawca, bądź też powziął o nich informację, będąc członkiem grupy przestępczej, oraz zeznania skruszonego przestępcy – świadka koronnego P. O. (4). Sąd I instancji, mając powyższe na względzie szczególnie dokładnie przeprowadził te dowody, sięgając również po ich depozycje z innych postępowań prowadzonych nie tylko w ich sprawach, ale i innych członków grupy przestępczej. Wyrazem szczególnej dociekliwości Sądu I instancji w podejściu do obciążających wyjaśnień J. K. (1) oraz zeznań świadka P. O. (4) jest zarówno obszerność ich przesłuchań wynikająca z protokołów rozpraw, jak i przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku analiza ich relacji co do każdego z przypisanych oskarżonym czynów. Sąd meriti wbrew stanowisku skarżącego, nie traktował powyższych dowodów bezkrytycznie, o czym przekonuje choćby uniewinnienie oskarżonego R. G. (1) od udziału w usiłowaniu zabójstwa H. J..

Sąd I instancji nie pominął tego, że wyjaśnienia J. K. (1), jak również zeznania świadka P. O. (1) nie są jednolite co do szczegółów przebiegu zdarzeń, dążył do ich uściślenia w oparciu o zeznania świadków zdarzeń, opinie biegłych czy przeprowadzone eksperymenty procesowe. To, że obciążające oskarżonych depozycje J. K. (1) i zeznania świadka P. O. (4) różnią się co do szczegółów przemawia zresztą na ich korzyść. Uwzględniając bowiem upływ czasu jaki minął od zaistnienia opisywanych zdarzeń, wielość przesłuchań zarówno w niniejszej sprawie, jak i w innych postępowaniach, wielość opisywanych zdarzeń mających miejsce na przestrzeni kilku lat, uzasadnione podejrzenia co do swobody i wiarygodności ich relacji budziłyby idealna zgodność tych depozycji zarówno co do zasadniczych okoliczności opisywanych zdarzeń utrwalających się łatwiej w pamięci, jak i bardziej ulotnych ich szczegółów, jak choćby w przywołanym przez obrońcę zarzucie XXIX dotyczącym zabójstwa L. M. (1) i R. G. (2), czy zarzucie zabójstwa P. K.. Nie można się zgodzić ze skarżącym, że materiał dowodowy zebrany w sprawie nie dał Sądowi Okręgowemu podstaw do przypisania m.in. oskarżonemu J. K. (1) usiłowania zabójstwa H. J., gdyż nie zostały podjęte przez sprawców czynności bezpośrednio zmierzające do pozbawienia życia pokrzywdzonego. Z ustalonego na podstawie wyjaśnień oskarżonego J. K. (1) złożonych w śledztwie stanu faktycznego odnośnie przedmiotowego zdarzenia wyraźnie przecież wynika, że sprawcy pojechali do miejsca pobytu H. J. z zamiarem pozbawienia go życia przez poderżnięcie gardła, a uprzednio przygotowali już dół, w którym miały zostać ukryte zwłoki H. J.. Tylko dlatego, że H. J. zauważył napastników przed domem i zdołał uciec, skacząc przez okno, nie doszło do realizacji przez sprawców zamiaru jego zabójstwa. Jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy, takie działanie przekracza ramy przygotowania do przestępstwa, a stanowi już bezpośrednią jego realizację. To, że pokrzywdzony H. J. nie potwierdza, że ktoś chciał go zabić, nie podważa wiarygodności wyjaśnień J. K. (1) co do wydania przez R. R. (1) bezpośrednim sprawcom polecenia jego zabójstwa. Pokrzywdzony, co oczywiste,

o takim poleceniu nie został poinformowany. Wyjaśnienia J. K. (1) co do przedmiotowego zdarzenia, jak trafnie zauważył Sąd orzekający, znajdują potwierdzenie w relacji świadka koronnego P. O. (1).

Przechodząc do wywodów apelacji odnośnie istotnego znaczenia dla niniejszej sprawy rozstrzygnięć dokonanych przez inne orzekające sądy w sprawach wiążących się przedmiotowo czy podmiotowo z postępowaniem w niniejszej sprawie. Formułując taki pogląd obrońca pominął regulację art. 8 k.p.k., z której wynika zasada jurysdykcyjnej samodzielności sądu karnego, która obejmuje nie tylko zagadnienia prawne, ale i faktyczne. Dopuszczalne wyjątki od tej zasady określa § 2 tego przepisu, a są to prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny. Żadna taka przesłanka w niniejszej sprawie nie ma miejsca. Proceduralny jedynie wpływ, wynikający z treści art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. na rozstrzygnięcie co do czynów zarzucanych R. R. (1) w pkt XIII, XIV i XV, R. G. (1) w pkt XX a J. K. (1) w pkt XL i XLI aktem oskarżenia w niniejszej sprawie, miała sprawa V K 87/05, gdyż co do tych czynów postępowanie karne przeciwko tym osobom zostało w powyższej sprawie bądź to wcześniej wszczęte, bądź też wcześniej zakończone. Na uwzględnienie nie zasługuje też zarzut autora apelacji kierowany pod adresem uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie wyjaśnienia podstawy prawnej przypisanych oskarżonym w wyroku czynów. Kwalifikacja prawna tych czynów syntetycznie przedstawiona przez Sąd Okręgowy na s. 167 – 175 uzasadnienia wynika bowiem zarówno z ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów obszernie przedstawionej przez Sąd co do każdego z przypisanych oskarżonym czynów.

Reasumując – należy odrzucić te z zarzutów apelacji obrońców, jak i tzw. „apelacji osobistych” oskarżonych R. R. (1), R. G. (1) i J. K. (1), które dotyczą przepisów postępowania, a z którego skarżący wywodzą wniosek o jednostronnie niekorzystnej interpretacji dowodów w sprawie. Trzeba bowiem odnotować, że Sąd I instancji omówił i szczegółowo ustosunkował się do wszystkich dowodów, a wyprowadzone z tej analizy wnioski przekonująco umotywował. Ocena ta uwzględnia wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów czy wręcz zmieniający się kształt dowodu w trakcie trwania postępowania, respektując jednocześnie dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., biorąc pod uwagę wskazania wiedzy, reguły logicznego rozumowania i zasady doświadczenia życiowego. Ocena dokonana przez Sąd Okręgowy, której szczegółowy wyraz znalazł odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wykracza poza swobodną ocenę, o której mowa w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu. Kontrola instancyjna nie wykazała aby Sąd I instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów w kierunku oceny dowolnej. Nie stwierdzono też w rozumowaniu Sądu Okręgowego przedstawionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sporządzonym w sposób wymagany przepisem art. 424 k.p.k. luk lub błędów o charakterze logicznym lub faktycznym, które mogłyby stanowić podstawę ewentualnych korekt wyroku.

W bezpośrednim związku z chybionymi zarzutami obraży przepisów postępowania pozostają zasługujące na taką samą ocenę zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Daje się zauważyć w wywodach skarżących dowolność posługiwania się fragmentami materiału dowodowego bez zwracania uwagi na wcześniejsze relacje lub zeznania innych osób w przypadku dowodów z zeznań świadków. Nie sposób również nie dostrzec, że zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych sprowadzają się do polemiki opartej na linii obrony, która kwestionuje udział oskarżonych nie przyznających się do winy oraz ma służyć podważeniu ustaleń wiarygodnych dla Sądu I instancji.

Sąd Apelacyjny nie znalazł także powodów do zaakceptowania zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy zasady in dubio pro reo w sytuacji określonych rozbieżności dowodowych. Zasada ta bowiem statuuje potrzebę przyjęcia rozstrzygnięcia korzystnego dla oskarżonych, ale jedynie w sytuacji, gdy wątpliwości nie da się usunąć. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku doprowadziła Sąd Apelacyjny do przekonania, że Sąd I instancji takich wątpliwości nie miał, albowiem zostały one usunięte przez poprawnie dokonaną ocenę dowodów. Godzi się przypomnieć, że wątpliwości o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają wersje, których nie da się wyeliminować poprzez dostępną weryfikację. Podkreślenia przy tym wymaga, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, o naruszeniu zasady in dubio pro reo nie można mówić wówczas, gdy Sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest wątpliwości, albo, że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego (vide wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r. sygn. akt IV K.K. IV 14/98 OSPriP 2000 nr 4, poz. 8). Stwierdzić należy, że wina oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów została udowodniona zgodnie

z wymogami Kodeksu postępowania karnego. Nie budzą wątpliwości również kwalifikacje prawne tych czynów. Wreszcie nie budzą wątpliwości kary – tak jednostkowe, jak i łączne – orzeczone przez Sąd Okręgowy.

Przede wszystkim wskazać trzeba, że Sąd I instancji części dotyczącej wymiarowi kary poświęcił dużo miejsca w motywach wyroku. Szczegółowo i przekonująco wyjaśnił z jakich powodów wymierzył każdemu z oskarżonych takie a nie inne kary jednostkowe i kary łączne, jakimi kierował się przy tym przesłankami, mając na uwadze zasady i dyrektywy wymiaru kar z Rozdziału VI Kodeksu Karnego. Wykazał jakie okoliczności miał na uwadze jako obciążające, a jakie – jeśli zaistniały, jako łagodzące. Jednocześnie Sąd orzekający przy wymiarze kar stosował zasadę ich indywidualizacji, uwzględniając wielość popełnionych czynów, role poszczególnych oskarżonych w ich dokonaniu, karalność przed popełnieniem zarzuconych im czynów, postawę po ich popełnieniu. Wymierzone oskarżonym kary acz surowe, nie są rażąco niewspółmierne.

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd (vide wyrok SN z dnia 14 listopada 1973 r. sygn. akt III KK 254/73 OSNPG z. 3-4, poz. 51, wyrok SN z dnia

11 kwietnia 1985 r. sygn. akt KRN 178/82,), że skoro w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. mowa jest o niewspółmierności rażącej, to uznać należy, że chodzi o dysproporcję znaczną, bijąca wręcz w oczy, a nie o ewentualnie drobne różnice w ocenach Sądu orzekającego i skarżącego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego kary orzeczone wobec oskarżonych są adekwatne zarówno do stopnia szkodliwości społecznej przypisanych im przestępstw, stopnia ich zawinienia oraz właściwości i warunków osobistych, należycie również realizują cele kary jakie winna ona osiągnąć wobec sprawców, jak też spełniać zadanie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Odnosząc się do zarzutów stawianych wyrokowi przez oskarżonych w złożonych przez nich pismach procesowych należy zauważyć, iż pokrywają się z zarzutami podniesionymi przez ich obrońców w apelacjach, jedynie są bardziej rozbudowane i subiektywnie przedstawiają zgromadzone w sprawie dowody oraz ich ocenę. Jedynie oskarżony J. K. (1) podniósł zarzut procesowy, który wymaga odrębnego omówienia, mianowicie naruszenie w toku postępowania art. 6 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.p.k. przez co najmniej dwukrotny udział w rozprawach adw. L. K. jako substytutą jego obrońców, tj. adwokatów R. B. (1) i M. K. (4) w sytuacji, gdy był on obrońcą z wyboru świadka koronnego P. O. (1). Wskazany przez oskarżonego przepis art. 85 § 1 k.p.k. wiąże się z zakazem działania obrońcy na niekorzyść oskarżonego, którego broni. Tymczasem P. O. (1) od 2007 r., gdy został świadkiem koronnym, nie jest nie tylko oskarżony ale i podejrzanym, gdyż postępowanie wobec niego nie toczy się, zostało zawieszona. Zatem adwokat L. K., reprezentując na rozprawach w dniu 8 stycznia 2010 r. i 6 września 2010 r. w niniejszym postępowaniu oskarżonego J. K. (1) nie był obrońcą P. O. (1), i nie zachodziła sprzeczność interesów obrończych wskazana w art. 85 § 1 k.p.k.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.